

Redactie
en Administratie

Keizersgracht 234

TELEFOON 43304

Hoofdredacteur:

Arthur Tervoooren

Abonnementsprijs:

Per week 12½ cent; Per
kwartaal f1.62⁵ bij voor-
uitbetaling (p. post. ook
voor Ned. Indië, f 1.75).

Voor het overige buitenland
porto extra.

DE STAD

AMSTERDAM

WAARIN NOORD-HOLLAND IN WOORD
OPGENOMEN EN BEELD

Voor
Advertentiën

wende men zich tot

WERFKRACHT

INSTITUUT VOOR
COMMERCIEELE
PROPAGANDA

Nassaulaan 49 te Haarlem

Tel. 14040

of tot de
administratie van dit blad.

De vermaarde Oekraïnsche violiste, Lubka Kolessa, zal Woensdag 26 dezer een kunstavond geven in de kleine zaal van het Concertgebouw te Amsterdam.

SCHOONHEID en CHARME

Duizende vrouwen, waarvan velen beroemd door hun schoonheid constateeren dagelijks dat beide *Pond's Creams* hun charme en schoonheid onderhouden en verhoogen

Verzorgt Uw Teint.

Pond's Creams verkrijgbaar in alle goede zaken in potten van f 1 en f 2 en in tuben van f 0.50 en f 0.80

Gratis monster *Pond's Extract Co. A'dam sendt U twee monsters en Pond's brochure na inzending van 10 ct.*

Pond's
Vanishing & Cold
Creams

32

SAKES

ORGELS
DE BESTE

Kanaalstraat 90 - Amsterdam
Gevestigd 1910

Ook Piano's

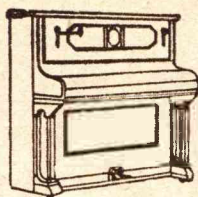
Goed-

en

koop

goed

Buitengewone Aanbieding

van nieuwe en bespeelde

Piano's, Vleugels, Auto-Piano's,
Orgels en Kunstspelorgels,

1ste klas merken, waaronder: Bechstein,
Stainway, Grottrian-Steinweg, Ibach, Blüthner,
Thürmer, Maud, Nagel, Pfaff, Matz,

Voigt enz. - Pianola, Ducanola, Auto-Kastner, enz. - Mannborg,
Hofberg, Liebig, Kröger, Stock, Jubal, Cäcilia, Kuper, Horügel enz.

Vraagt nog heden Catalogus No. 65 en prijslijst.
Vergelijkt onze prijzen, alvorens elders te kopen.
Het beteekent voor U een belangrijke besparing op uw uitgave. Wij leveren franco met 10 jaar garantie op zeer gemakkelijke huurkoopvoorwaarden, b.v.
f 5.- en f 10.- per maand.

N.V. HEES & Co., Piano-en Orgelfabr., Delft

Dr. H. NANNING'S Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en
gezezen in korten tijd de
ontstoken slijmvliezen.

De

maakt het inbrengen zeer
gemakkelijk. Verkrijg-
baar bij alle Apothekers
en Drogisten à f 1.75
per doosje van 12 stuks.

20 Winkels. — 150 depôts.

CHRISPIJN'S WIJNHANDEL

Rechtboomsloot — A'dam

Portwijn f 0.80 p. flesch

Goede Wijn is Levensvreugde.

M. ENGEL & ZOON

Valkstraat — Zaandam

STEENHOUWERIJ

GRAFVERSIERINGEN

MOEDER, hij
vraagt erom.

De teere huid
van wiegekinde-
ren wordt dikwijls door schrijnen
en smetten bedreigd. De zuivere,
verzachtende Akker's Kloosterbal-
sem maakt een nieuw huidje op de
schrale plekken en mag daarom in
geen enkelen luiermand ontbreken.

„Geen Goud
zoo goed“

AKKER'S

KLOOSTERBALSEM

Eengevoelig gebit?

Neem dan Kalzan

het Kalkvoedsel.

Een gevoelig gebit en grijs doorschijnende,
zwak uitziende, tanden wijzen op een kalktekort
in Uw lichaam.

Bestrijd dit tekort aan kalk met Kalzan. Kalzan
bevat kalk van zoodanige wetenschappelijke
samenstelling, dat de kalk ook werkelijk geheel
door het lichaam wordt opgenomen en behouden.

Kalzan zal de overgevoeligheid van Uw gebit
verminderen, Uw tanden gezond en sterk maken
en tevens de algemeene gevolgen van kalktekort
in Uw lichaam, zooals: algemeene zwakte etc.,
bestrijden

„Ik ben ten zeerste tevreden over Kalzan, niet al-
leen op tandheelkundig gebied, maar ook in alge-
meenen zin“, schrijft tandarts J. C. v. d. Velde,
te Goes.

Begin nog heden Kalzan te gebruiken.

KALZAN

Het Kalkvoedsel

Geef Kalzan ook geregeld aan Uw snelgroeiende kinderen.
Kalzan geeft sterke beenderen en tanden, terwijl het 't weer-
standsvermogen vergroot.

Verkrijgbaar
bij iederen
Apoth. en Drog.

In verpakkingen
van
f 1,25 en f 2,25

Dat is af

Vóór ge er toe over gaat
een winterjas te koopen,
ziet en past in uw eigen
belang dit meesterstuk
van kleermakerswerk ons
nieuw model „Ostende“

Dat is coupe
Dat is stof
Dat is billijk
in prijs
Dat is af!

Van zoo'n jas „Ostende“
zult ge plezier hebben!

Winterjas Ostende: 11,90,
13,90, 19,90, 26,-, 33,75 tot 75,-

Kreymborg

Amsterdam: Leidschestraat, Nieuwendijk, 1e van Swindenstraat,
Ferdinand Bolstraat, Bilderdijkstraat

MODEL
OSTENDE

Kreymborg
Waarborg

Redactie
en Administratie:
Keizersgracht 234
TELEFOON 43304
Hoofredacteur:
Arthur Tervoorren

ABONNEMENTSPRIJS:
Per week 12½ ct.; Per kwartaal
f 1.625 bij vooruitbetaling (p. post
ook voor Nederl. Indië f 1.75).
Voor het overige buitenland:
porto extra. Losse nummers 15 ct.
VOORAD VERTENTIËN
wende men zich tot „Werfkracht”,
instituut voor commerciële propa-
ganda, Nassaulaan 49, Tel. 14040
Haarlem, of tot de administratie
van dit blad.

DE STAD

AMSTERDAM

**WAARIN NOORD-HOLLAND IN WOORD
OPGENOMEN EN BEELD**

Al onze abonné's zijn
Gratis verzekerd
tegen ongelukken

(uitkeeringen f 2000, f 600,
f 300, f 60, f 30), welke den
geabonneerden overkomen
in- en buiten de uitoefening
van hun beroep, vermeld
in onze polisvoorwaarden,
die op aanvraag worden
toegezonden

Aangifte van een ongeval
moet, op straffe van verlies van
alle rechten, geschieden bin-
nen 3 dagen na het ongeval

Het gouden feest der Amsterdamsche Hoogeschool.

Na afloop van de ontvangst der professoren ten Stadhuijs (zie blz. 726) werd weer naar het Universiteitsgebouw getrokken, waar de rector magnificus, prof. Burger, van het balkon een toespraak hield tot de met hun vaandels om het Minerva-beeld op de binnenplaats geschaarde studenten.

OM DE STAMTAFEL

DOOR W. W. JACOBS
GEAUTORISEERDE
VERTALING VAN
W. N. STUIFBERGEN

DE ZONDERLINGE OPDRACHT

Op z'n gemak in de warme gelagkamer van de „Bloemkool” gezeten, had de vreemdeling gedurende eenigen tijd gegeten en gedronken, blijkbaar onbewust van de tegenwoordigheid van den verschrompelden ouden man, die op een hoekje van de houten bank bij het vuur ineengedoken, rusteloos met een ledigen kroes speelde en met aandoenlijk doorzettingsvermogen door z'n Goudsche pijp blies, die sinds lang was uitgedoofd.

De vreemdeling eindigde z'n maal met een zucht van tevredenheid, stond van zijn stoel op en begaf zich naar de bank. Hij zette z'n glas op de versleten tafel voor hem en begon z'n pijp te vullen. De oude man nam een stukje hout van de tafel, hield het met bevende handen in de vlammen en gaf hem vuur. De ander dankte hem, leunde behaaglijk tegen den rug van de bank en sloeg door z'n half gesloten oogen de rook van z'n pijp gade, droomerig knikkend op de opmerkingen van den grijsaard over het weer.

„n Slechte tijd om nu uit te gaan,” zei de laatste, „hoewel ik veronderstel dat 't je weinig schelen kan als je maar zoo-veel eten en drinken kunt als je wil. U bent toch geen goochelaar uit Londen mijnheer?”

De reiziger schudde het hoofd.

„k Hoopte dat 't zoo was,” zei de oude man. De ander liet geen nieuwsgierigheid blijken.

„Als u er een geweest was,” vervolgde de oude man zuchtend, „zou ik u gevraagd hebben iets nuttigs te doen. Over het algemeen genomen, doen de goochelaars dingen, waar de menschen niets aan hebben: ik zou wel eens van een goochelaar willen zien dat hij dezen leegen kroes hier vol bier en m'n leege pijp vol tabak tooverde. Dat zou ik doodgewoon gevraagd hebben als u er een geweest was.”

De reiziger zuchtte, nam z'n korte witte pijp bij den kop uit den mond en tikte er drie maal mee op de tafel. In korten tijd verschenen een glas bier en een cilindervormige zak tabak op de tafel voor den ouden man.

„Het kwam zoo in me op, om u te vragen of u een goochelaar was,” zei deze zijn pijp stoppend, na een tevreden dronk uit z'n glas gedaan te hebben, „omdat u zoo vreeselijk lijkt op dengene die voor eenigen tijd naar Claybury kwam en in dezelfde kamer, waar wij nu zitten, een voorstelling gaf. Als ik het goed bezie, dan kon hij uw broer wel geweest zijn.”

De reiziger zei, dat hij nooit een broer gehad had. „We wisten eerst niet, dat hij een goochelaar was,” vervolgde de oude man. Hij was voor de kermis te Wickham gekomen, maar daar hij eenige dagen te vroeg was, ging hij de dorpen hier rond om voorstellingen te geven. Hij kwam de gelagkamer in en bestelde een glas bier. Terwijl hij z'n glas leeg dronk, sprak hij over het weer. Plotseling vroeg hij Bill Chambers hem te verontschuldigen voor de vrijheid, die hij zich veroorloofde, en z'n hand in Bill's glas stekend haalde hij er een levenden kikvorsch uit. Bill was vreeselijk kieskeurig in wat hij dronk, en ik dacht, dat hij een zenuwtoeval kreeg. Verontwaardigd ging hij naar Smith, den herbergier, en deze gaf hem om vredeswille een ander glas, nadat hij er langen tijd in twijfel over gestaan had.

„Hij moet in 't glas geslapen hebben,” zei hij.

Bill zei, dat hij wel beter wist wie geslapen had, en wilde juist een ferme teug nemen toen de goochelaar wederom excuus vroeg. Snel zette Bill zijn glas neer, en de goochelaar stak er z'n hand in en bracht nu een doode muis te voorschijn. Het zou moeilijk te zeggen zijn geweest, wie het meest overstuur was, Bill Chambers of Smith de herbergier, en Bill die rood van woede was, vroeg waarom alles juist in zijn glas komen moest.

„Misschien houdt u erg veel van stomme dieren,” zei de goochelaar. „Hebt u opgemerkt dat 't geweldig kronkelt in uw jaszak?”

Hij stak z'n hand in Bill's zak en haalde er een kleine groene slang uit; dan grabbelde hij in Bill's vestzakje en wipte er een kikvorsch uit, terwijl de arme Bill keek alsof hij betooverd was.

„Blijf stil staan,” zei de goochelaar, „er komt nog veel meer.”

Bill Chambers stootte een gehuil uit, dat vreeselijk was om aan te hooren, duwde den goochelaar opzij en begon zijn jas en vest uit te trekken, zoo vlug als hij z'n vingers bewegen kon. Ik geloof dat hij z'n over-

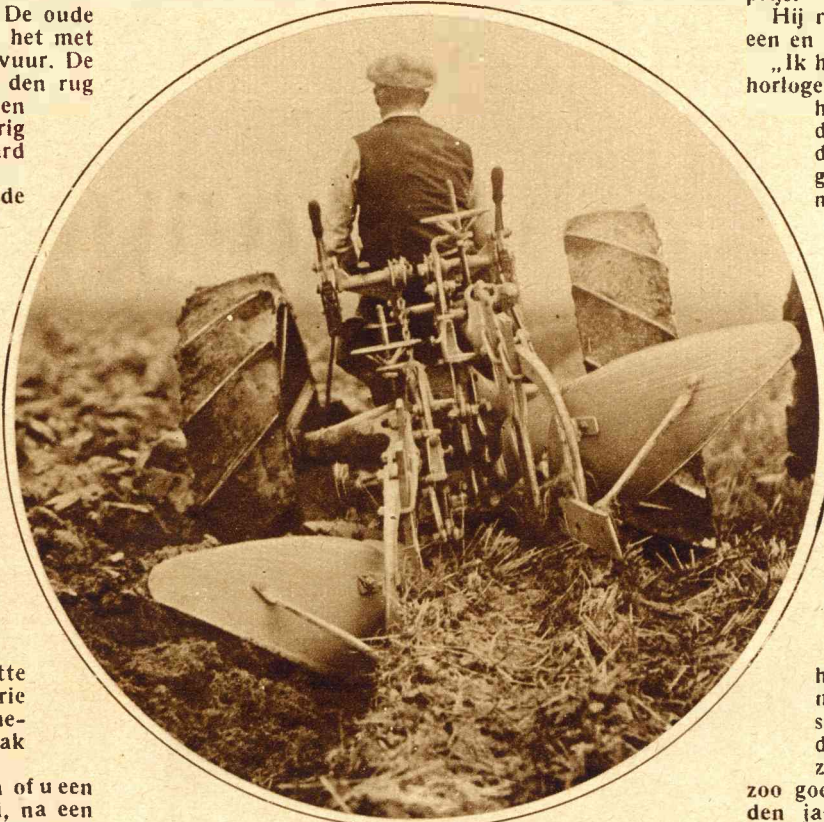
hemd uitgetrokken zou hebben als er zakken in geweest waren.

Daarna plaatste hij z'n voeten tegen elkaar en sprong in de lucht, met luid geras met z'n zwaar beslagen schoenen neerkomend op z'n eigen kleeren.

„Hij houdt niet erg van stomme dieren,” zei de goochelaar. Dan legde hij z'n hand op het hart en boog.

„Heeren,” zei hij, „nadat ik iets van mijn kunnen heb laten zien, deel ik u mede dat ik met toestemming van den herbergier, een mijner beroemde goochelvoorstellingen zal geven vanavond in de gelagkamer — toegangsprijs voor ieder 15 cent.”

Geen van allen begreep hem eerst, maar ten slotte drong het tot hen door wat hij bedoelde en na het

Op de landerijen van den heer N. T. Geertsma te Hoofddorp werd de nieuwste ploegtractor gedemonstreerd: op onze foto ziet men den linker rister aan het werk.

Bill uitgelegd te hebben, die nog steeds met onverminderde woede op z'n jas danste, hielpen ze hem z'n jas aantrekken. Bill wenschte met alle geweld den goochelaar te bevechten, maar hij was zoo vermoeid, dat hij nauwelijks op z'n beenen staan kon, en eindelijk gaf Smith, die er in 't eerst niets mee te maken wenschte te hebben, toe en zei dat hij het riskeeren wilde.

De gelagkamer was overvol dien avond, en een ieder had vijftien cent te betalen — weggegooid geld noem ik het. Eenige dingen die hij deed waren bijzonder knap, maar van het begin af waren er onaangenaamheden. Toen hij iemand vroeg hem een zakdoek te leenen om haar in een wit konijn om te tooveren, rende Henery Walker naar voren en leende de zijne, maar inplaats van een wit konijn veranderde de zakdoek in een zwart met twee witte vlekjes, en nadat Henery Walker er eenigen tijd over nagedacht had stond hij op en ging naar huis zonder iemand goeden dag te zeggen.

Dan leende de goochelaar Sam Jones' hoed en keek er zoo verbaasd en verstomd in, dat Sam Jones z'n humeur verloor en hem vroeg of hij nog nooit van tevoren een hoed had gezien.

„Niet zoo als deze,” zei de goochelaar. En hij haalde er een meisjes-jurk, een jakje en een paar schoenen uit. Een kilo aardappels, eenige korsten brood en nog enkele dingen volgden en ten slotte gaf hij den hoed hoofdschuddend aan Sam Jones met de woorden: „U moogt er wel erg secuur op zijn, anders bederft u den goeden vorm.”

Nu vroeg hij iemand hem een horloge te leenen en niet voordat hij beloofd had dat hij er voorzichtig mee zou omgaan, leende Dicky Weed, de kleermaker, hem een gouden horloge, dat hij van z'n grootmoeder geërfd had toen ze stierf. Dicky Weed was erg trotsch op dat horloge, en toen de goochelaar een strijkijzer nam en het waardevolle instrument in kleine stukjes verbrijzelde, waren er drie man noodig om hem vast te houden.

Dit is de moeilijkste truc van allemaal,” zei de goochelaar, een wietje oprapend dat een geweldigen boog door de gelagkamer beschreven had.

„Soms gelukt 't en soms ook niet. Den laatsten keer dat ik 't probeerde mislukte 't, en 't kostte me een gulden en een glas bier, voor de heer, aan wien het horloge behoorde, tevreden was. Hij kreeg de stukjes ook van me.”

„Als je m'n horloge niet onbeschadigd teruggeeft,” zei Dicky Weed op bevenden toon, „zal het je tweehonderd gulden kosten.”

„Hoe veel,” zei de goochelaar schrikkend. „k Wou dat u mij dat er bij gezegd had. Een gulden is m'n prijs.”

Hij roerde de stukken van het horloge goed door een en schudde het hoofd.

„Ik heb het nog nooit met een van die ouderwetsche horloges gedaan,” zei hij, „als de truc niet slaagt, heeren, dan is dat de eerste mislukking van den heelen avond. U kunt niet verwachten dat alles gelukt, en als 't ditmaal niet goed gaat, heeren, wil 'k het nog eens probeeren, wanneer iemand anders mij een horloge wil leenen.”

Dicky Weed trachtte tevergeefs te spreken, en staarde met bleek gelaat naar de droeve overblijfselen van z'n horloge op de tafel van den goochelaar. Vervolgens haalde de goochelaar een pistool met een trompet-vormigen loop uit z'n tasch, deed er een lading kruit in, en voegde de stukjes van het fijn geslagen horloge er aan toe. Hij schudde het groote pistool goed. We hoorden de gebroken stukjes in den loop rammelen, en nadat hij het goed geladen had gaf hij het vuurwapen rond aan ons om het te bekijken.

„'t Is in orde hoor,” zei hij tot Dicky Weed, „het wordt een succes. Ik kan het aan de lading zien.”

Hij wandelde naar het andere eind van de kamer en hief het pistool op.

„k Zal nu het pistool afvuren,” zei hij, „en daar-door het horloge weer goed maken. De explosie van het kruit voegt de stukjes glas te zamen; als de wietjes door de lucht vliegen gaan ze rond en rond en verzamelen alle andere deeltjes, en het horloge, zoo goed als nieuw en tikkend op z'n hardst, zal in den jaszak gevonden worden van den heer op wien ik schiet.”

Hij richtte het pistool eerst op den een, dan op den ander, alsof hij er nog niet zeker van was op wien te schieten, doch geen van allen scheen er wat voor te voelen. Peter Gubbins zeide hem niet te schieten wijl hij een gat in zijn jaszak had, en Bill Chambers verzocht hem, toen de loop op hem gericht werd, een ander ook eens een kansje te geven. Alleen Bob Pretty, de grootste strooper en bedrieger van Claybury, was niet bang. Over alle trucjes had hij aardigheidjes verkocht, luid verzekerend dat hij alles al eerder gezien had — door een veel handiger goochelaar.

„Ga je gang,” zei hij, „ik ben niet bang van je; je durft toch niet op me te mikken.”

De goochelaar richtte zijn pistool op hem, trok aan den trekker en het pistool ging met een oorverdooven knal af. Op hetzelfde oogenblik sprong Bob Pretty brullend op, en danste rond met de handen voor de oogen alsof hij gek geworden was.

Iedereen stond op ging om hem heen staan en vroeg wat er gebeurd was, maar Bob antwoordde niet. Hij maakte een heidensch spektakel, baande zich eindelijk een weg door de omstanders, en z'n zakdoek voor het gelaat houdend, rende hij zoo hard hij kon naar huis.

„Dat heb je er ook mooi afgebracht, maat,” zei Bill Chambers tot den goochelaar. „Ik dacht wel, dat je niet voldaan zou zijn, voordat je iemand leed gedaan had. Je hebt Bill voor z'n leven lang ongelukkig gemaakt.”

„Onzin,” zei de goochelaar, „hij is verschrikt, dat is alles!”

„Verschrikt,” riep Peter Gubbins uit, „je vuurde hem midden in z'n gezicht.”

„Onzin — klets,” lachte de goochelaar, „het horloge viel in z'n zak, en hij zal 't daar vinden als hij thuiskomt.”

„Je wilt me toch niet vertellen dat Bob Pretty met mijn horloge in z'n zak naar huis gegaan is,” gilte Dicky Weed beangst.

„Ja!”

„Ik zou Bob zien te pakken te krijgen voordat hij het bemerkt, Dicky,” zei Bill Chambers.

No. 3

Dicky Weed antwoordde hem niet; hij rende Bob Pretty al na zoo snel z'n beenen hem dragen konden, en de meesten van ons volgden hem om te zien, wat er ging gebeuren.

De deur was gesloten toen we kwamen, maar Dicky Weed sloeg er zoo hard met z'n vuisten op als hij kon, en eindelijk werd het venster van de slaapkamer open geschoven en Mrs. Pretty stak haar hoofd naar buiten.

„Stil,” zei ze fluisterend, „ga weg!”

„Ik moet eerst Bob spreken,” zei Dicky Weed. „Je kunt hem niet spreken,” antwoordde Mrs. Pretty, „ik breng hem juist naar bed. Ze hebben hem geschoten, arme Bob. Hoer je hem niet kermen?”

We hadden hem nog niet gehoord, maar niet zoo gauw had ze het gezegd of je kon Bob mijlen in 't rond hooren kermen. „t Was vreeselijk!”

„Ach, ach, arme Bob,” zei Mrs. Pretty.

„Zal ik u helpen hem naar bed te brengen,” hernam Dicky Weed, half huilend van spijt.

„Nee, dank u Mr. Weed,” zei Mrs. Pretty. „k Vind 't een heel vriendelijk aanbod van u, maar hij kan 't niet verdragen dat andere handen dan de mijne hem aanraken. Morgenochtend zal ik u laten weten hoe hij is.”

„Zie z'n jas te krijgen, Dicky,” zei Chambers fluisterend. „Zeg dat je haar herstellen wilt. Er is in ieder geval wat stuk aan.”

„t Spijt me dat ik u niet van dienst kan zijn,” zei Dicky Weed, „maar ik zag een scheurtje in Bob's jas, en daar hij misschien enkele dagen te bed moet blijven, zou 't een goede gelegenheid voor me zijn haar weer in orde te maken. Het kost hem niets. Als u de jas naar beneden gooit, begin ik er terstond aan.”

„Dank je,” zei Mrs. Pretty, „als je een oogenblikje wachten wilt, zal ik de zakken even leeg maken en dan kun je haar meenemen.” Ze verdween in de slaapkamer, en Dicky Weed knarste de tanden en zei Bill Chambers, dat hij het zich zou herinneren als Bill hem weer iets aanraadde. Hij beefde van woede, en toen Mrs. Pretty weer aan 't venster kwamen en de jas op z'n hoofd wierp, en zei dat Bob z'n vriendelijkheid erg waardeerde, en hoopte dat hij de jas weer goed in orde maken zou, omdat het z'n lievelingsjas was, kon hij geen woord uitbrengen.

Hij trappelde van nijd en wendde zich, toen Mrs. Pretty het venster weer dichtschoot, tot den goochelaar die met ons meegekomen was, en vroeg hem hoe hij er dacht af te komen.

„Ik zeg u dat hij het horloge heeft,” zei de goochelaar, naar het venster wijzend. „Ik zag het in z'n zak komen. Hij is evenmin geschoten als u. Als het zoo is, waarom roept hij dan geen dokter?”

„Dat kan mij niet schelen,” zei Dicky Weed. „Ik moet m'n horloge hebben of anders twee honderd gulden.”

„We zullen 't over een paar dagen wel eens bespreken,” zei de goochelaar. „Maandag geef ik een voorstelling op de kermis te Wickham, maar Zaterdag daarvoor kom ik nog eens naar „De Bloemkool” voor een voorstelling, en dan zullen wij eens zien wat er gedaan kan worden. Ik kan me niet uit de voeten maken, want dan mis ik de kermis!”

Dicky Weed gaf na lang praten toe en ging naar huis. Schreiend vertelde hij z'n vrouw wat er gebeurd was. Ze raadde hem aan 's morgens om zes uur naar de Pretty's te gaan en te vragen hoe het met Bob was.

Mrs. Pretty was reeds op toen hij aanklopte, en na haar man van de trappen toegeroepen te hebben, zei ze hem dat hij naar boven gaan kon. Bob Pretty zat in bed met z'n gelaat zwaar in verband en het scheen hem een genoegen te doen dat Dicky zoo veel belang in hem stelde.

„Niet iedereen zal om half zes opstaan om te zien hoe het met me gaat,” zei hij, „je hebt een gevoelig hart, Dicky.”

Dicky Weed kuchte en keek rond, zich afvragend of het horloge in de kamer was en waar het dan verborgen kon zijn.

„Nu ik hier toch ben kan ik de kamer ook wel wat opruimen,” zei hij opstaand, „ik zit niet graag stil.”

„Dank je wel maat,” zei Bob. Hij bleef stil in bed liggen en begluurde Dicky Weed uit het hoekje van z'n oog, dat niet door windselen bedekt was.

Ik geloof niet dat de kamer ooit zoo grondig opgeruimd was, sinds de Pretty's daar gewoond hadden, maar Dicky kon geen horloge vinden. Het woedendste maakte Mrs. Pretty hem wel, die met de handen in den schoot gevouwen rustig in een stoel zat, en alle hoekjes aanwees waar hij nog niet geweest was.

„Bemoei je er niet mee,” zei Bob. „Hij weet wel wat hij hebben moet. Wat deed je met die stukjes van het horloge die je vond, toen je me verbond, vrouw?”

„Vraag 't me niet,” zei Mrs. Pretty, „ik was zoo verschrikt dat ik nauwelijks wist wat ik deed.”

„Ze moeten toch ergens zijn,” zei Bob. „Kijk maar goed Dicky, als je ze vindt mag je ze houden. Ze behooren jou toe.”

Dicky Weed trachtte beleefd te zijn en hem te danken, en hij begaf zich weer naar huis om den loop der gebeurtenissen met z'n vrouw te bespreken.

De dorpsbewoners waren het er nog niet over eens, of Bob het horloge werkelijk in zijn zak gevonden had en simuleerde dat hij geraakt was door het schot, maar

ze waren er allen zeker van, wat het ook was, dat Dicky Weed z'n horloge nooit meer terug zou zien.

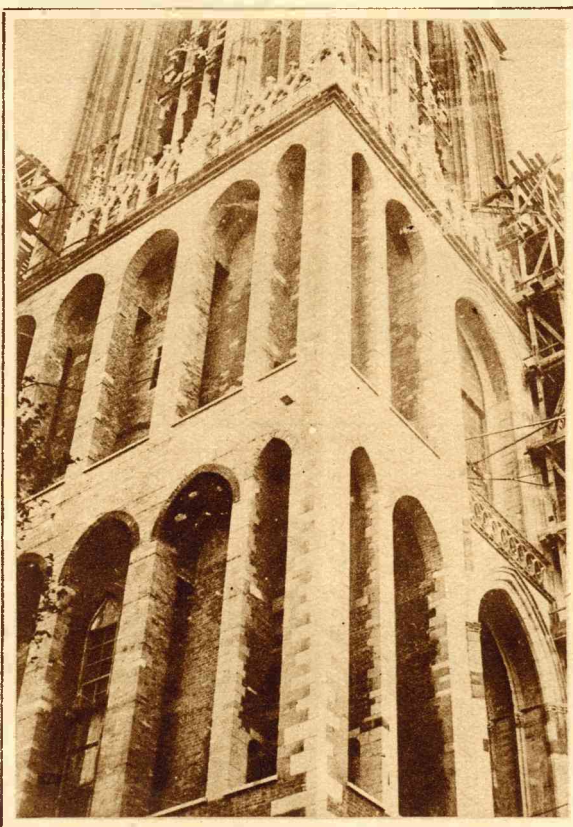
De gelagkamer van „De Bloemkool” was dien Zaterdagavond overvol, daar een ieder den truc nog eens wilde zien doen. We hoorden dat 't in Cudford en Monksman goed gegaan was, maar Bob Pretty zei, dat hij het niet geloofde voor hij het met z'n eigen oogen zag.

Hij kwam het eerst van allen, omdat hij wenschte te weten wat de goochelaar hem voor al z'n pijnen en smarten dacht te vergoeden, en op grond waarvan hij z'n karakter in twijfel getrokken had. Hij leunde op een stok, met omzwachteld gelaat en zat vlak bij de tafel van den goochelaar. Met groote oogen keek hij toe, toen deze z'n repertoire afwerkte.

„En nu,” zei de goochelaar tenslotte, „nu kom ik aan m'n wereldberoemde horloge-truc. Sommige aanwezigen die Dinsdag hier ook waren zullen zich nog wel herinneren dat de man op wien ik het pistool afvuurde nèt deed alsof hij geraakt was en met het horloge in z'n zak naar huis rende.”

„Je bent een leugenaar,” zei Bob Pretty opstaande. „Goed,” zei de goochelaar, „neem jij dan die windsels af en laat eens zien waar ik je bezeerd hebt.”

„k Denk er niet aan,” zei Bob, „ik heb geen bevelen van je af te wachten.”

De Utrechtsche domtoren is thans zoover gerestaureerd, dat hij aan de Noord- en de Westzijde van den steiger is ontdaan.

„Doe die zwachtels af,” hernam de goochelaar, „en als ik je ook maar ergens geraakt heb, betaal ik je terstond vijftientig gulden.”

„t Is veel te slecht als de lucht er bij komt,” beweerde Bob Pretty.

„Daar behoef je niet bang voor te zijn, Bob,” zei John Biggs de smid, hem in z'n reuzen-armen sluitend. „Haal dien rommel van z'n hoofd af terwijl ik hem vast houd.”

Bob Pretty begon heftig te worstelen, doch hield zich kalm, toen hij inzag, dat 't hem toch niet hielp, terwijl eenige gediensstige geesten het verband afnamen.

„Nu, kijk hem eens goed aan,” zei de goochelaar, triomfantelijk op het gelaat van den strooper wijzend. „Er is niets op z'n gelaat te zien — totaal niets!”

„Wat,” zei Bob Pretty, „je wilt toch niet zeggen dat ik ongedeed ben?”

„Ja!” antwoordde de goochelaar.

„De hemel zij dank,” riep Bob Pretty, in de handen klappend. „De hemel zij dank. Ik was al bang dat ik voor m'n geheele leven mismaakt was. Heeft iemand een spiegeltje voor me, ik kan 't gewoonweg niet gelooven.”

„Jij stal Dicky Weed's horloge,” beweerde John Biggs. „Ik verdacht je er al van. Je bent een dief, Bob Pretty. Dát ben je!”

„Bewijs 't,” schreeuwde Bob. „Je hoorde wat de goochelaar Dinsdagavond zei. Den laatsten keer dat hij 't probeerde mislukte de truc, en hij moest een gulden geven aan den man, aan wien het horloge behoorde.”

„Dat was maar een aardigheidje van me,” zei de goochelaar tot John Biggs. „Ik kan 't altijd doen. Nu zal ik weer een bewijs van m'n vaardigheid geven. Heeft iemand de vriendelijkheid mij een horloge te leenen?”

Hij keek de kamer rond, maar niemand bood z'n horloge aan — behalve de horloges van anderen die daar echter niets voor voelden.

„Kom, kom,” zei hij, „heeft niemand nu eenig vertrouwen in me. Bij mij is 't even veilig als in uw zak. Ik zal u bewijzen, dat deze man een dief is.”

Met stemverheffing vroeg hij wederom een horloge en ten slotte leende John Biggs z'n zilveren knol, onder, voorwaarde, dat het in geen geval in Bob Pretty's zak geschoten zou worden.

„Vast niet,” verzekerde de goochelaar hem. Laat iedereen nu goed naar het horloge kijken, dan kunnen ze zien, dat ik geen bedrieger ben.”

Nadat een ieder het horloge bekeken had legde hij het op tafel.

„Laat mij ook eens zien,” zei Bob Pretty, naar de tafel gaande. „Ik laat m'n goeien naam zóó maar niet door het slijk halen, als ik er iets aan doen kan.”

Hij nam het op, keek er naar, hield het aan z'n oor en legde het weer neer.

„Is dat het strijkijzer waarmee 't stuk geslagen moet worden?” vroeg hij.

„Ja,” antwoordde de goochelaar stroef, „wil je het misschien nog onderzoeken?”

Bob Pretty nam het op en bekeek het goed. „Ja jongens,” zei hij, „het is een gewoon strijkijzer. Iets beters om een horloge mee stuk te slaan kon je moeilijker hebben.”

Hij hief het zware ijzer op, en voor iemand zich bewegen kon, liet hij het met een smak op het horloge neervallen. De goochelaar sprong op en nam hem bij den arm, maar het was te laat, en ontdaan keerde hij zich naar John Biggs.

„Hij sloeg uw horloge kapot,” zei hij, „die smeerpipj maakte het stuk.”

„Nu, wat dan nog?” vroeg de smid, „t moest toch stuk geslagen worden?”

„Ja, maar niet door hem,” zei de goochelaar dansend van angst, „ik wasch m'n handen in onschuld.”

„Hoor eens hier,” brulde John Biggs, „je moet bij mij met die praatjes niet aankomen. Jij voert dien truc uit en geeft m'n horloge terug zooals je het gekregen hebt.”

„Nu hij zich er mee bemoeid heeft, moet hij het maar doen als hij zoo knap is,” trachtte de goochelaar er zich uit te redden.

„Jij doet 't en daarmee uit,” zei John Biggs, „waarom liet je hem zich er dan mee bemoeien?”

„Hoe kon ik dat weten,” zei de goochelaar, „maak 't nu maar met elkaar uit. Ik wil er niets meer mee te maken hebben.”

„Nu, John Biggs,” mengde Bob Pretty zich in het gesprek, „als hij het niet doen wil, dan doe ik 't. Als de truc mogelijk is, dan komt 't er niet op aan wie 'm doet. k Geloof niet dat iemand dat horloge beter kapot kon slaan dan zóó.”

John Biggs wierp een droevigen blik op z'n horloge en vroeg nogmaals den truc te doen, doch de goochelaar weigerde halstarrig.

„t Gaat nu niet meer,” zei hij, „en ik sta niet in voor de gevolgen als het pistool afgevuurd wordt. Ik heb jullie vooruit gewaarschuwd.

„George Kettle zal 't pistool laden en afvuren, als hij 't niet wil,” zei Bob Pretty, „hij is soldaat geweest, en kan het best van ons allen het zaakje opknappen.”

George Kettle, nog nooit zoo geprezen in een zaal vol menschen, liep zoo rood als een kalkoenschon haan op de tafel toe, en begon het pistool te laden. Hij was nog onhandiger dan de goochelaar de laatste maal en moest de horloge-kast rond slaan met het strijkijzer voor hij haar erin kon krijgen. Eindelijk was het pistool dan geladen en George wachtte met strak gelaat op de komende dingen.

„Schiet niet op mij, George Kettle,” zei Bob. „Ze hebben me al eens een dief genoemd en ik wil voor een tweeden keer de risico niet loopen.”

„Houd dat pistool naar beneden voor je er kwaad mee doet,” zei de goochelaar.

„Op wien zal ik schieten,” informeerde George het pistool opheffend.

„Op den goochelaar maar,” antwoordde Bob Pretty, „en als dan alles gaat zooals hij zegt, moeten we het horloge in z'n jaszak vinden.”

„Waar is-ie?” vroeg George rondkijkend. Bill Chambers wist hem juist te grijpen toen hij door de deur wilde slippen om den herbergier te roepen, en het geluid dat hij voortbracht toen George Kettle het pistool op hem richtte, was vreeselijk om aan te hooren.

„Doe niet zoo kinderachtig,” zei George, „niemand doet je immers zeer!”

„t Kan nooit erger worden dan bij mij,” probeerde Bob hem gerust te stellen.

„Naar beneden met dat pistool,” gilte de goochelaar, „naar beneden. Je doodt de helft van de mannen als het afgaat.”

„Pas op dat je goed richt,” zei Sam Jones. „t Is misschien beter dat hij alleen op een stoel gaat zitten midden in de kamer.”

Sam Jones had goed praten, maar de goochelaar wilde niet alleen op een stoel zitten. Hij wou heelemaal niet zitten. Hij scheen slechts uit armen en beenen te bestaan, en hij maakte zoo'n herrie, dat er vijf mannen noodig waren om hem vast te houden.

„Waarom houd je je niet koest,” vroeg John Biggs. „George Kettle zal het horloge zonder veel moeite in je zak schieten. Hij kan het beste schieten van alle mannen in Claybury.”

Maandag 24 dezer geeft de Nederlandsche zangeres, Else Rijkens, een liederavond in de kleine zaal van het Concertgebouw te Amsterdam.

„Nu vooruit dan maar,” zei de goochelaar bleek. „Bind me niet vast; ik zal stil blijven zitten, maar breng den stoel buiten — een ongeluk ligt in een klein hoekje. Doe het buiten de herberg.”

George Kettle beweerde dat de truc in de open lucht beter ging, en ten slotte gaven ze toe en zetten hem in den stoel buiten.

„Nu,” zei de goochelaar zich bevend neerzettend, „ga jullie nu allemaal bij den man staan die schieten moet. Als ik „drie” zeg, vuur dan. *He, daar ligt het horloge op den grond.*”

Hij wees met z'n vinger naar den grond en terwijl allen rondkeken sprong hij van z'n stoel op en rende zoo vlug hij kon den weg naar Wickham op. Zoo plotseling gebeurde het, dat niemand wist wat te doen. George Kettle, die met de anderen rondgekeken

had, keerde zich om en trok aan den trekker.

Er volgde een knal, die ons hooren en zien deed vergaan, en de rug van den stoel was geheel versplinterd. Toen we weer een beetje tot onze positieven kwamen, was de goochelaar reeds uit het gezicht verdwenen en Bob Pretty noemde John Biggs een gelukkigen kerel, omdat 't geen goud horloge geweest was.

„Dat komt ervan als je een vreemdeling, dien je nog nooit in je leven gezien hebt, wat

Wagenbestuurder D. de Gast, die bij hetspoorweg-ongeluk met de elektrische treinen bij Rijkswijk twee uren tusschen de stukken van het versplinterde voorbalcon van zijn wagen beklemd gezeten heeft, voor hij eindelijk uitgezaagd kon worden.

toevertrouwt,” zei hij hoofdschuddend. „Ik hoop dat de volgende man, die mijn goeien naam in twijfel brengt, er niet zoo gemakkelijk afkomt. Ik wist al lang, dat deze truc niet ging, en het blijkt, dat ik het juist ingezien heb. Ik heb gedaan wat ik kon.”

EEN ZANGER EN ZIJN HONORARIUM

De beroemde Russische zanger Schalljapin, die een wereldvermaardheid heeft, zal in November ook te Amsterdam komen zingen. Dat zulk een beroemdheid niet met een klein honorarium tevreden is, is te begrijpen, maar de concertdirectie Ernst Krauss heeft 't aangedurfd hem een groot te geven. Wij reproduceeren hier, met het portret van Schalljapin, het telegram, waarin hij het aanbod van een honorarium van 9000 gulden voor één concert aanneemt.

GOUDEN FEEST DER AMSTERDAMSCHER HOOGESCHOOL

De viering van 't tiende lustrum der Amsterdamse Universiteit is ingeleid met 'n ontvangst der professoren ten stadhuis. In optocht trokken de hooggeleerde heeren naar 't Prinsenhof, dat we ze hier door de poort zien betreden. Voorop v.l.n.r. prof. dr. D. J. Korteweg, prof. dr. H. Burger (rector magnificus) en prof. dr. J. H. Scholte.

Hiernaast: Op de binnenplaats stond het studenten-muziekcorps opgesteld.

ONZE NIEUWE ROMAN

Hoewel, naar ons blijkt, onze abonnees de verhalen, gepubliceerd onder den titel: „Om de Stamtafel”, niet gaarne willen missen, hebben velen toch uiting gegeven aan hun spijt, dat daarvoor een onzer groote, boeiende vervolgverhalen moest vervallen. Of niet, naast „Om de Stamtafel”, ook nog een groote roman kan worden opgenomen, vragen zij. Dat gaat natuurlijk niet; wij kunnen niet meer plaats voor lectuur beschikbaar stellen dan wij reeds doen, daar dan het aantal foto's te zeer zou moeten worden ingekrompen. Wij hebben er nu dit op gevonden, dat wij de serie

OM DE STAMTAFEL

voortzetten in het bijblad „De Humorist” en in ons hoofdblad volgende week beginnen met een nieuwen roman

LORNA DOONE

Een romantisch verhaal uit het laatste der zeventiende eeuw, van R. D. Blackmore.

Wij vertrouwen, dat ook dit verhaal, uit den tijd dat in Engeland de roofridders vele streken terroriseerden, wel in den smaak zal vallen, zoowel om de boeiende beschrijving als om de spannende handeling; het werkt ons een blik op een tijdperk, waarin toestanden heerschten, die gelukkig nu reeds lang tot het verleden behooren, maar daarom niet minder belangwekkend zijn.

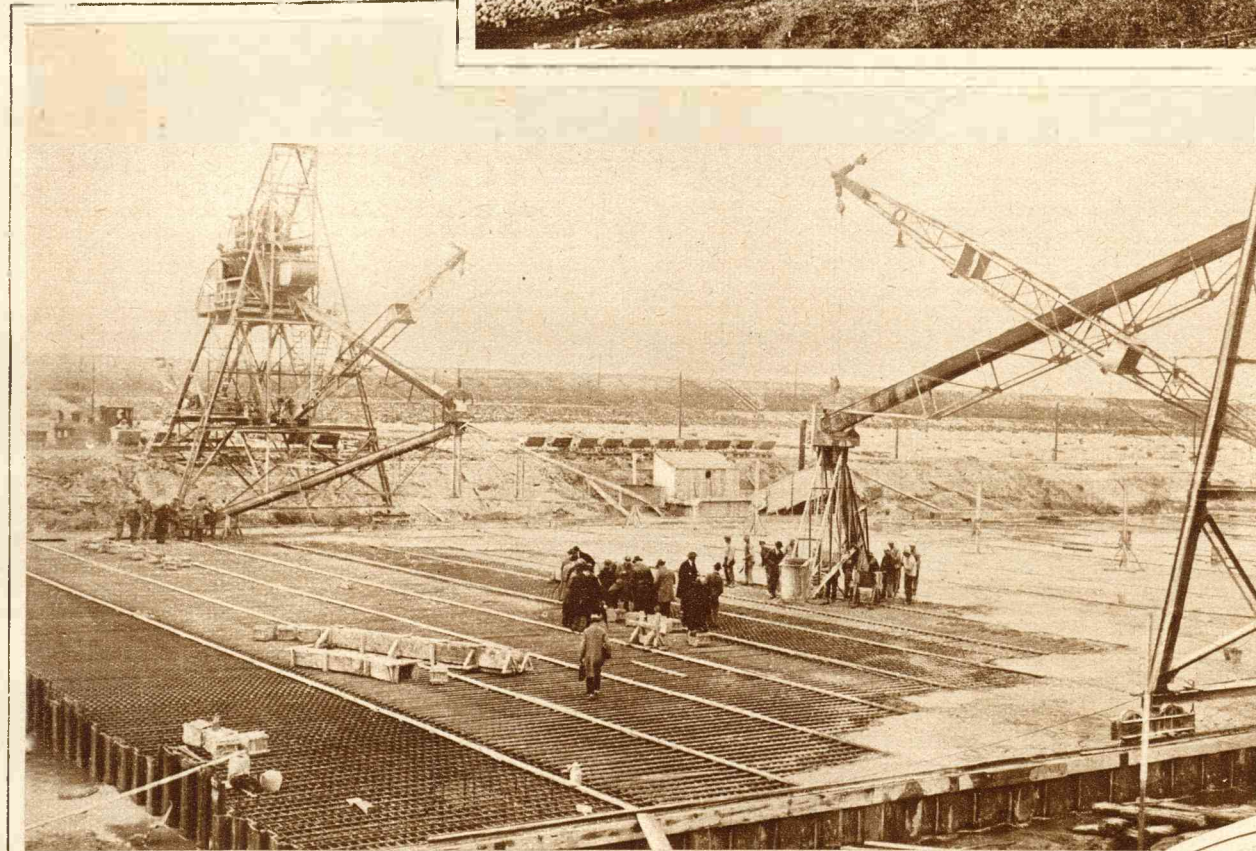
Met den burgemeester, als president-curator, in het midden — rechts van hem de rector magnificus, prof. dr. H. Burger — hebben wij den heelen professorenstoet op de binnenplaats gekiekt.

DE ZUIDERZEE- WERKEN

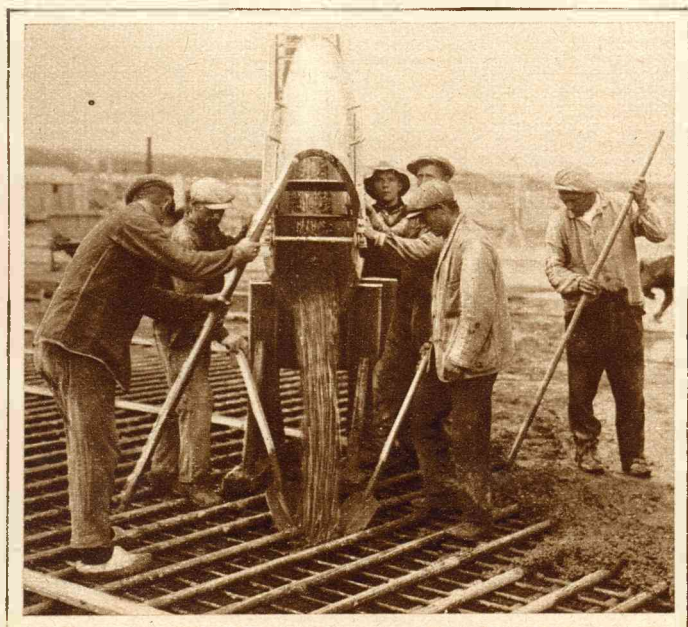
Wij hebben weer eens een bezoek gebracht aan de Zuiderzee werken, die nu al flink beginnen te vorderen. Voor den Wieringermeer polder, die, zooals men weet, het eerst onderhanden genomen is — tegen het oorspronkelijk plan in, nog vóór de groote afsluitdijk tusschen Noord-Holland en Friesland gereed is — is men sedert eenigen tijd begonnen den grooten dijk te leggen van Den Oever naar Medemblik. Aan beide uiteinden en in het midden is men daar nu mee bezig. Die dijk zal eerst 1929 gereed zijn en om dan aanstonds met leegpompen te kunnen beginnen worden gelijktijdig de twee groote ge-

Een overzicht van het werk aan het dijkgedeelte te Medemblik en den gemaalkolk, genomen van den toren te Medemblik.

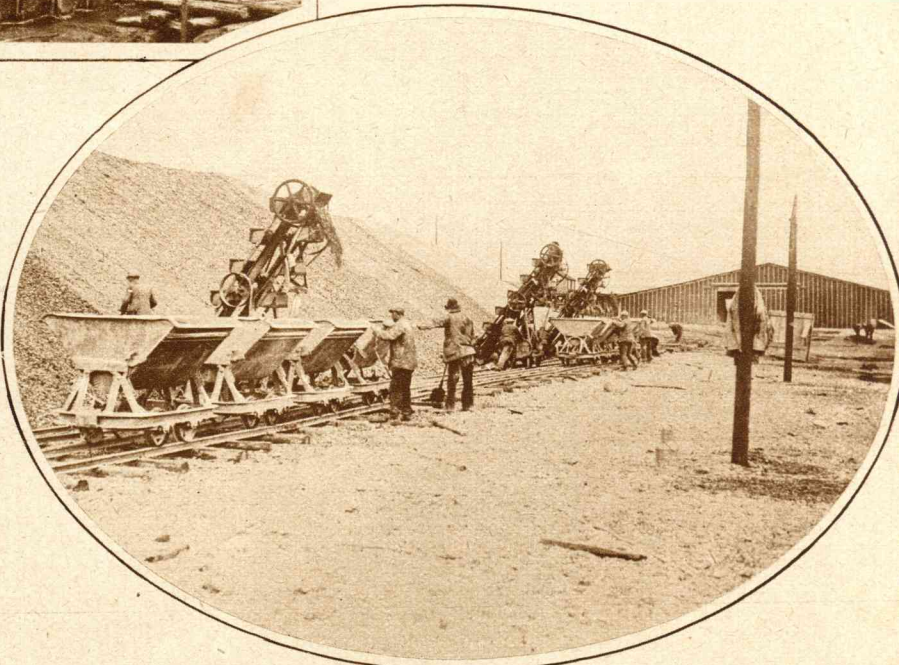

malen, een electrisch (het grootste ter wereld) bij Medemblik en een door Dieselmotoren gedreven bij Den Oever gebouwd. Daarvoor heeft men ter plaatse waar die gemalen moeten komen z.g. „putten" gemaakt in het water, waarin, zoodra ze leeggepompt zijn, de gemalen kunnen worden gebouwd, die dan op hun beurt den geheelen Wieringermeerpolder in een jaar tijds zullen kunnen leegpompen. Eind 1930 kan deze polder droog zijn, die een oppervlakte beslaat van 20000 H.A. (De oppervlakte der Haarlemmermeer is 18000 H.A.) Tegelijkertijd is men bij Den Oever bezig met den bouw van afwateringssluizen en schutsluizen, die natuurlijk ook alle gereed moeten zijn, zoodra de dijk klaar is.

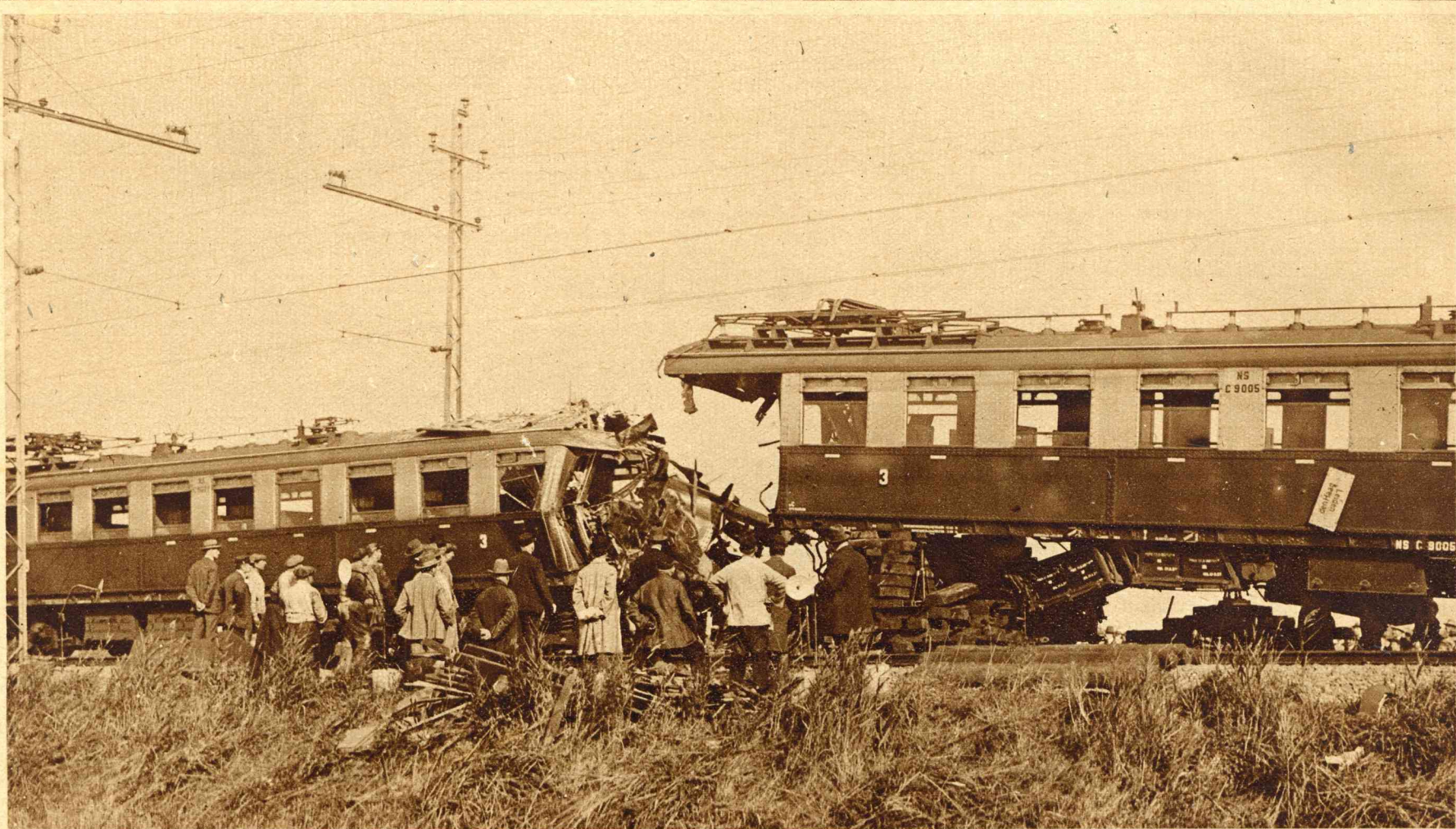

Voor de drie groepen van vijf afwateringssluizen bij Den Oever moeten drie betonplaten gegoten worden die 88 x 50 M. groot en 1,30 M. dik zijn. Voor ieder dier platen is 6000 M³ betonspecie noodig. Door het in gebruik nemen van twee speciale reusachtige betonmolens, waarvan men er hier een in zijn geheel, van de andere slechts de uitmonding ziet, is men in staat ieder dier platen in slechts één werkweek (5½ dag) te gieten, met welk werk men op onze foto bezig is.

Hiernaast links: Het storten van het beton tusschen de zware ijzerbewapening der platen.

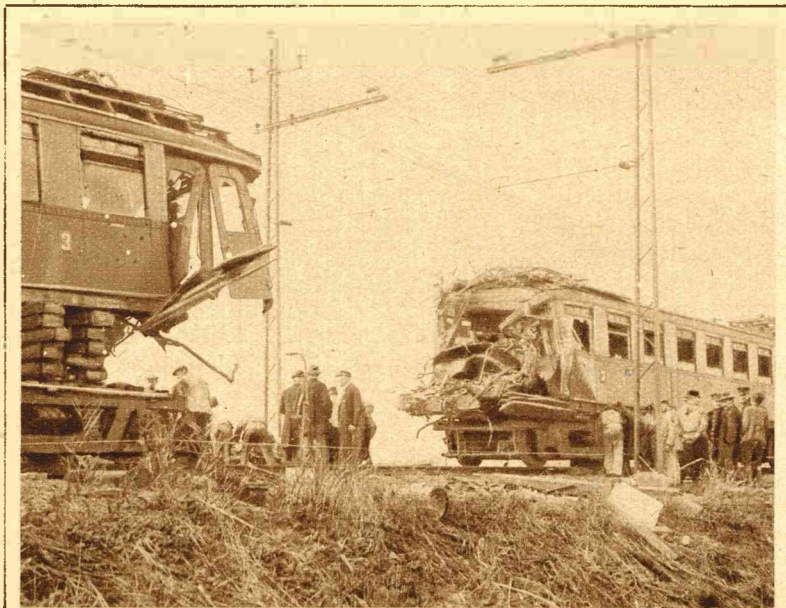

Een detail. Een kijkje op de grint-voorraden voor de vervaardiging der betonspecie.

SPOORWEG-ONGELUK

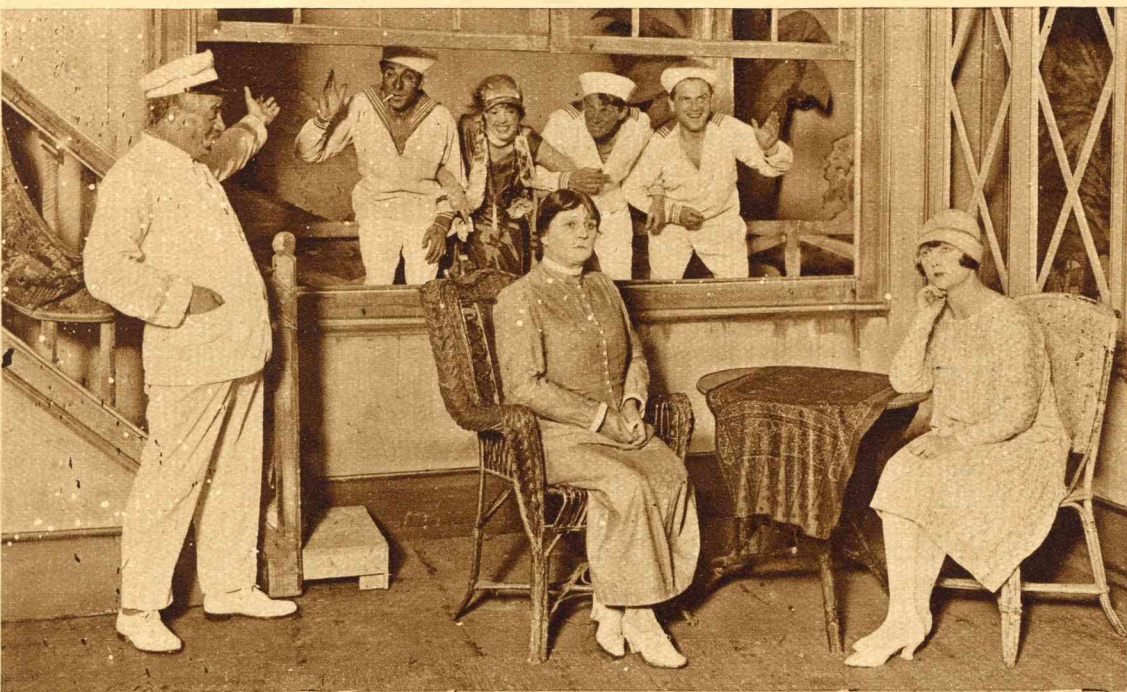
In den nacht van Zaterdag op Zondag heeft een ernstig spoorweg-ongeluk plaats gehad op de lijn Amsterdam - Rotterdam. Bij Rijswijk liepen daar twee elektrische treinen, waarvan de ene op verkeerd spoor reed, tegen elkaar. De balkons werden ingedrukt, houtwerk enz. versplinterd, maar de wagens zelf bleven, dank zij de stevige constructie der nieuwe stalen wagens, intact. Hoewel de botsing zeer hevig was, zijn dan ook geen dooden te betreuren. Veertien personen werden gewond, waarvan drie ernstig, maar niet levensgevaarlijk. — Hoe geweldig de schok is geweest, is uit onze beide foto's duidelijk te zien.

De watertoren aan den Amsteldijk te Amsterdam, die reeds lang buiten gebruik is gesteld en die B. en W. nu voorstellen af te breken.

„REGEN”

Bij het Amsterdamsche Tooneel wordt opgevoerd „Regen”, waarvan wij hiernaast een foto geven. Het is een scène uit het eerste bedrijf waarop men, van links naar rechts ziet: H. K. Teune (Steward), Caroline van Loncker-van Dommelen (mevr. Davidson) en Jo Stam (mevr. Mackphare). In het venster: Ph. de Vries (O Hara), Ida Wassenaar (Saddy Thomson), A. Specht (Giegges) en K. Baars (Holson).

De Markiezen Ring

NAAR HET ENGELSCH VAN E. W. SAVI DOOR JOS. P. H. HAMERS

Ik ga onmiddellijk naar de stad; wanneer alles in orde is, dan kom ik morgen ochtend terug."

"Jij, Roy, naar de stad! Maar er loopt nu geen trein meer."

"Ik ga per auto. We kunnen niet werkeloos blijven na dit onrustbarend nieuws! Het is onze plicht alles te doen om haar op te sporen, nadat we haar zóo behandeld hebben."

"Het is niettemin een hoogst onaangenaam geval," zei de graaf. Hij verzette zich echter niet tegen het voornemen van zijn zoon.

"Het is zoo ver en het is al zoo laat," zoo liet de gravin zich hooren.

"Werkeloos blijven, geen onderzoek instellen, het meisje aan haar lot overlaten en dan rustig slapen!" antwoordde de jonge lord, "neen, dat gaat niet."

Hij stond op en wilde het vertrek verlaten.

"Misschien heb je gelijk. Maar ik zou Ainslie naar de stad kunnen zenden," zei de graaf nog.

"Ik wil liever zelf gaan en als ze nog niet thuis gekomen is wanneer ik in Maplesbury ben aangekomen, dan ga ik direct naar Scotland-Yard."

Eenige oogenblikken later was hij druk in de weer om zich voor zijn vertrek gereed te maken.

"De jongen trekt het zich erg aan," zei de graaf; "het verwondert me niet; zij behoort tot die soort van vrouwen, voor wie een jongmensch door het vuur zou gaan. Wat heeft dat meisje hier een opschudding veroorzaakt?"

"Hij wil absoluut niet in haar schuld gelooven," zuchtte de gravin; "en soms geloof ik er ook niet in. Een meisje als Beryl kan geen dievegge zijn. Maar hoe dit uit te maken, na zoo'n verpletterend bewijs?"

"Ik vrees," hernam de graaf, "dat we hier voor een dier raadsels staan, welke nooit opgelost kunnen worden. In elk geval, Royston is nu op zoek naar het meisje. Ik kan me echter moeilijk voorstellen, dat hij in z'n genegenheid voor haar zal blijven volharden, nu de zaak zoo'n ongelukkige wending heeft genomen. Zoo iets maakt een einde aan elke vriendschappelijke verhouding."

"Hij gaat haar nu zoeken, als zij nog niet thuis gekomen is."

"Dat is niets meer dan een staaltje van z'n plicht. Ik verwacht van hem, dat hij zijn best zal doen om haar op te sporen. Haar ouders zijn diep te beklagen."

Binnen een half uur was Royston vertrokken en niemand, behalve de graaf en de gravin, wist waarom. Zelfs Stella verkeerde in de meening, dat hij op telefonisch verzoek naar Londen was gereisd in zake een zeer dringende aangelegenheid. Zij deelde den logeer-gasten mede, dat hij ongetwijfeld weer den volgende morgen in hun midden zou wezen.

De familie Wynne in Maplesbury bracht den nacht in een onbeschrijflijken toestand van angst en schrik door. Zij had niets over of van Beryl vernomen, nadat zij in den loop van den dag het telegram van de gravin hadden ontvangen, waarin vermeld stond, dat zij dien dag voor goed het kasteel verlaten had en op weg naar huis was. De heele familie stond er van versteld, dat zij nog niet was aangekomen en was meer dan verwonderd, dat zij haar betrekking al zoo spoedig verlaten had. Wat was er gebeurd? Ze begrepen er niets van. Zij zouden dan in 's hemelsnaam maar nader bericht van Hazelmeade afwachten. Dan zou er wellicht ook meer licht stralen over het feit, dat zij niet thuis gekomen was.

Mevrouw Wynne zat bewegingloos in haar stoel en weende zacht voor zich heen.

Den volgende morgen lag zij na een slapeloos nacht ziek te bed. De professor ontving lord Royston, die nog vóór 't ontbijt zich bij de familie in het landhuisje aanmeldde. Een trouw relaas van het voorgervallene te geven was een pijnlijke plicht voor den ergenaam van Hazelmeade; hij kweet er zich echter met

nauwgezetheid van. Maar het duurde geruimen tijd voor dat de heer Wynne de geschiedenis met den markiezen-ring goed begreep; daarna zag hij ook in dat men hier met den duivelachtigen toelag, met een welberaamd plan te doen had, om zijn geliefd kind van haar goeden naam te berooven.

Gloeïend van verontwaardiging riep hij uit:

"Maar U hebt toch geen geloof geslagen aan die schandelijke beschuldiging!"

"Het doet me innig leed U te moeten zeggen, dat Uw dochter voor mijn goede ouders nog zoo goed als een vreemdelinge was en dat zij geen andere verklaring konden geven aan het feit, dat de ring in Beryl's zak gevonden werd. Het vermoeden dat mevrouw Rénard hier de hand in 't spel had, lag voor hen volstrekt niet voor de hand!"

"En gij dan, lord Royston?"

"Ik moet het eerlijk bekennen, ik stond in 't eerst

Op dit oogenblik stelden zij niet het minste belang in den heelen adel van het Vereenigde Koninkrijk.

Mevrouw Wynne weende en riep jammerend uit:

"Als onze lieveling maar niet een slachtoffer geworden is van de handelaars in blanke slavinnen! O, de gedachte daaraan alleen, maakt me al krankzinnig. Wij hadden haar niet moeten laten vertrekken! Waarom hebben we haar niet met geweld thuis gehouden?"

"Lieve moeder," zoo trachtte Helena de arme vrouw te troosten, "waarom zouden wij de zaak alleen van den somberen kant bekijken? Het is best mogelijk, dat zij vandaag thuis komt, na een omweg gemaakt te hebben. Misschien heeft ze wel een verkeerden trein genomen. Ze is zoo weinig op reis geweest en dus nog onervaren op dat gebied."

"Dat is ook nog mijn eenige hoop. Als die hoop verdwenen is, is het met mij gedaan, dat weet ik zeker."

De arme vrouw geraakte in zoo'n onrustbarenden staat van zenuwachtige opwinding, dat haar huisgenooten elk oogenblik vreesden, dat zij haar verstand zou verliezen.

Royston begaf zich inmiddels direct naar Scotland-Yard op zoek naar Beryl. Daar vernam hij, dat de gevallen van vermiste meisjes legio waren en dat het vrijwel tot de uitzonderingen behoorde, dat meisjes, die spoorloos verdwenen waren, opgespoord konden worden en weer terecht kwamen. Ontmoedigd en met de wanhoop in het hart verliet hij Scotland-Yard.

Terwijl Beryl's verdwijning aldus voor hem een onopgelost raadsel bleef, kon hij er niet toe besluiten naar Hazelmeade terug te keeren, waar hij met de gasten zijner moeder, aan wie het geheele ellendige geval te wijten was, zou opgescheept zitten. Vooral het gezicht van mevrouw Delauney-Rénard, de eigenlijke oorzaak van de onrust die over de kasteelbewoners was gekomen, was hem ondragelijk.

Omtrent de verblijfplaats van het spoorloos verdwenen meisje, was hij wel niet wijzer geworden, maar hij wilde nu zoo rustig mogelijk in het huis in de stad blijven, om in directe verbinding te staan met de

politie en de justitie, wier taak het was het geheim te ontsluiëren.

Toen mevrouw Delauney-Rénard op den morgen na lord Royston's vertrek naar Londen, wakker werd, kwam zij tot de ontdekking dat zij bestolen was.

Haar juweelen-kistje, dat zij in haar koffer geborgen had en waarvan de sleutel onder haar hoofdkussen lag, lag opengebroken op haar toilet-tafel; het was van zijn inhoud beroofd; de markiezenring, het meest waardevolle, het kostbaarste voorwerp dat zij bezat, was verdwenen.

Vrees en ontzetting maakten zich bij deze ontdekking van haar meester; over al haar leden bevend, viel zij in een stoel neer.

Wie kon haar dit koopje geleverd hebben?

Voor die ring, ja, die ring! Dit kleinood, eenmaal in 't bezit van iemand anders, zou voortdurend gevaar opleveren voor haar eigen veiligheid! Wanneer de politie het bij toeval in handen kreeg, dan was het vrij zeker, dat zij haar op 't spoor zou komen. En wat dan? Wat zou zij nu doen? Het huis in opschudding brengen?

Haar kamerdeur was 's nachts van binnen op slot; het slot was niet geforceerd. De dief moest dus van buiten door het venster binnen gekomen zijn; het was een balconvenster, vrij hoog boven den beganen grond.

Zij kroop meer dan zij liep, en bijna niet in staat om helder te denken, naar het venster en keek naar buiten.

Ja, als men op het balkon stond, dat van een ijzeren leuning voorzien was, dan had men het vrije uitzicht over een gedeelte van de groote laan en het park. Zonder een lange ladder was het van buiten niet mogelijk, om op 't balkon te komen.

Verder rondziende, zag ze iets wits liggen tegen de balconleuning.

versteld en wist niet wat te moeten gelooven. Maar ik bemin Uw dochter, mijnheer Wynne en hoop met haar in 't huwelijk te treden, wanneer U Uw toestemming geeft. Hoe ook de schijn tegen haar getuigt, ik geloof vast in haar onschuld en ik zal direct alles in 't werk stellen om te weten, waar zij gebleven is. Misschien zag zij er wel tegen op om thuis te komen, nu een smet..."

"Nooit! Zij zou regelrecht naar huis gekomen zijn om troost en sterkte in 't ouderlijk huis te zoeken. Zij zou die bij ons ook gevonden hebben; zij wist, dat wij geen oogenblik aan haar eerlijkheid, haar onschuld zouden twifelen. Wij kennen ons kind; wij weten, dat zij evenmin in staat zou zijn om zoo'n misdaad te begaan, als ik in staat ben om een kerk te stelen. Het staat voor mij vast als een paal boven water, dat een vijand hier z'n duivelsche hand in 't spel heeft gehad. Intusschen betuig ik U mijn dank voor Uw openhartigheid, Uw gevoelens voor en Uw voornemens ten opzichte van m'n dochter."

De professor sprak met een waardigheid, die anders niet tot zijn gewoonten behoorde.

"Het is nu van belang, dat Scotland-Yard onmiddellijk van 't geval in kennis gesteld wordt," zei Royston.

Hij nam haastig afscheid. Beryl's toekomstig lot stond op 't spel en daarom wilde hij geen oogenblik langer blijven.

Onder andere omstandigheden en op een anderen tijd zouden Helena en de bakvisch dolgraag een lang onderhoud met den jongen edelman gehad hebben en hem zoo mogelijk uren lang aan de praat hebben gehouden, om hem te leeren kennen, en eens te zien wat voor een man die lord Royston Blair eigenlijk was. Nu echter waren zij angstig bezorgd over het lot van haar lieve, mooie zuster. Haar angst en bezorgdheid verdreven in haar liefdevolle harten alle andere gevoelens.

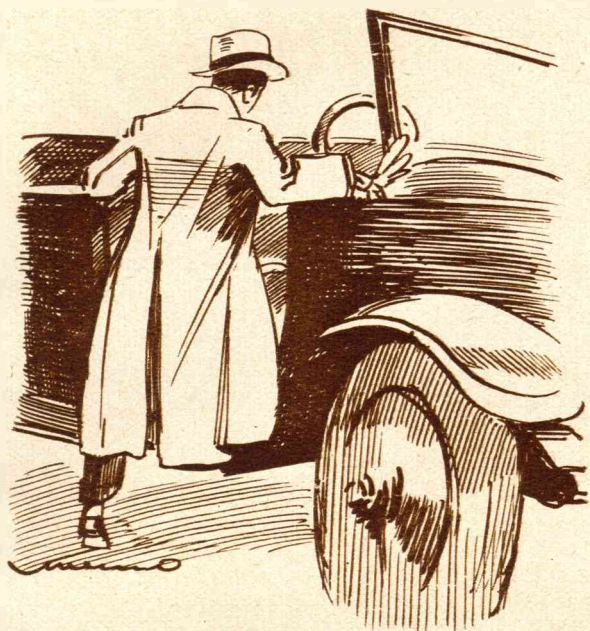

Nog even gauw, vóór de winter komt en de val der bladeren het ons belet, hebben we een paar foto's gemaakt van een der rustige, mooie groene Haarlemsche grachtjes, die in den zomer vooral

MOOI HAARLEM

voor een stad zoo'n heerlijk bezit zijn. Het zijn twee foto's van de Bakenessegracht, de bovenste genomen in de richting van het Station, de onderste in de richting van het Spaarne.

Binnen een half uur was Royston vertrokken.

Daar viel eensklaps haar blik op een hoogen eschdoorn, die op eenigen afstand van haar venster stond. Een groote tak in de richting van dit venster verhinderde de morgenzon in haar kamer te schijnen. Deze tak scheen met geweld gebogen te zijn, want zij meende dat hij lager hing dan vroeger. Bij nader inzien bleek haar, dat het niet onmogelijk zou zijn op dezen tak te klimmen en van daaruit op het balkon te springen; het gewicht van den waaghals, die dit had aangedurfd, had den tak zoo ver naar beneden getrokken.

Verder rondziende, zag ze iets wits liggen tegen de balconleuning; in haar peignoir gehuld, stapte zij op het balkon en raapte het voorwerp op. Het was een heerenzakdoek; op een der hoeken waren de initialen H. C. geborduurd.

„Horace Craven,” fluisterde zij, met bleke lippen.

Nu ging haar een licht op. Zij had hem geweigerd geld te geven en ook om den ring te gelde te maken. Daarom was hij 's nachts teruggekeerd en had bij haar ingebroken. De koffer die zij in gebruik had, had zij van hem geleend en was dus zijn eigendom. Er waren ongetwijfeld twee sleutels en een er van had hij.

Aan een stuk touw, dat van het balkon afhing tot eenige voeten boven den beganen grond, kon zij zien, hoe hij, na zijn nachtelijke inspectie, haar kamer weer had verlaten en ontsnapt was.

Haar viel geen enkel middel in om te verhinderen dat hij den kostbaren ring nu zou verkoopen of beleenen! Dwaas die hij was, om zoo'n waagstuk, dat zoo veel gevaar opleverde, aan te durven!

Een voorgevoel van naderend onheil dat haar boven het hoofd hing, be kroop haar. Zij moest al haar geestkracht samenvatten om zich opgewekt en zorgeloos aan de huisgenooten voor te doen. In den loop van den dag trachtte zij Horace Craven telefonisch te bereiken, maar tevergeefs. Er was iets niet in orde met de telefoon; ze kreeg ten minste geen aansluiting. Ten einde raad schreef zij hem een brief, in de hoop dat hij dezen tijdig zou ontvangen; zij waarschuwde hem tegen het gevaar dat hij liep om door de politie ingerekend te worden. Hij was, zoo dacht zij, bezeten door den speeldiivel en zoo gemeenzaam met het gevaar geworden, waarin hij voortdurend verkeerde, dat hij alle voorzichtigheid uit het oog verloren had.

Zij stampte op den grond van woede en ongeduld bij de gedachte, dat beiden nu niet in gevaar zouden verkeerden om door de politie achterhaald te worden, wanneer Craven's blik niet toevallig op dat meisje, die ellendige Beryl Wynne gevallen was. Als hij zich het een of ander in 't hoofd gezet had, dan was het alsof hij door den diivel bezeten was en niets was dan in staat hem van zijn plan af te brengen. Met dien listigsten van alle schurken, viel dan niets aan te vangen.

Ten slotte zag zij in, dat met roepingen en zich zelf met allerlei schrikbeelden te kwellen, niets te bereiken viel. Zij meende dus dat het beter was als zij op haar goed gesternte bleef vertrouwen. Och, alles zou wel goed gaan, want Craven was een voorzichtigte schurk en zou, daarvan was zij overtuigd, met de meeste behoedzaamheid te werk gaan om aan het noodige geld te komen.

Van avond zou er op het kasteel een groot diner gegeven worden; lord Royston zou wel bijtijds terug zijn, om er aan deel te nemen en dan zou zij al haar kunstgrepen aanwenden om zijn verloren genegenheid — of was het liefde? — terug te winnen.

Als deze laatste poging mislukte, dan zou zij de zaak opgeven. Hazelmeele verlaten en Craven opzoeken, om haar rechtmatig aandeel op te eischen in de opbrengst van den markiezen-ring.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

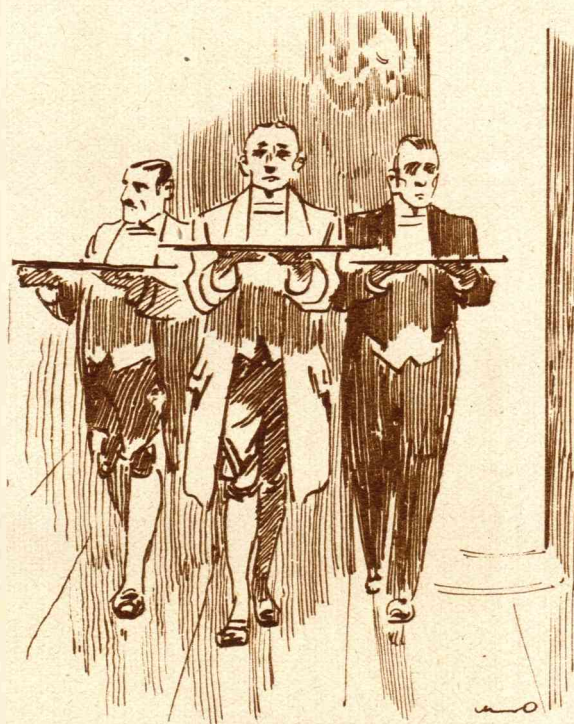
HORACE CRAVEN NEEMT ZIJN KANS WAAR.

Het was een sombere dag met regenvlagen. Zelden had Londen er zoo verlaten en troosteloos uitgezien. Het was in den vacantie-tijd en de menschen uit de handelswereld die maar even in hun zaken konden gemist worden, rustten van hun arbeid uit op het land in de provincie, of aan zee.

Toen Horace Craven te Paddington uit den trein stapte, was het negen uur in den morgen. Hij maakte echter geen aanstalten om naar zijn woning in Bayswater te gaan en te hooren hoe de patiënte, die daar ziek lag, den nacht doorgebracht had.

Dat kon hij nog altijd doen, als hij maar eerst geld genoeg op zak had. Dan kon hij aan alle onverwachte gebeurtenissen het hoofd bieden. Als zij ernstig ziek bleek te zijn, dan zou hij haar naar het hospitaal laten brengen en Engeland verlaten. In dit geval zou de grond hem hier te heet onder de voeten worden en zou het verstandiger wezen, als hij zijn geluk ergens anders ging beproeven. Wanneer Beryl Wynne daarentegen aan de beterschap was, dan zou hij er voor zorgen, dat zij verder zoo zorgvuldig mogelijk door de werkster verpleegd werd. Maar dat zij ziek geweest was, daarvan moest dan iedereen onkundig blijven.

Hij hield een autobus aan, die den dienst tusschen Paddington en Londen onderhield, stapte in en reed door Cheapside naar East-End, waar hij uitstapte.

Van avond zou er op het kasteel een groot diner gegeven worden.

Het duurde niet lang of hij kwam op zijn wandeling langs een blijkbaar goed beklanten goud- en zilverwinkel, tevens bank van leening, met drie ballen als uithangbord boven de deur en een uitstalkast aan de straat, waarin tal van gouden en zilveren voorwerpen schitterden. Daar hingen een paar dozijn horloges aan hun kettingen, waaraan briefjes met rooden inkt beschreven, waren vastgehecht, en waarop te lezen stond, dat hier, wegens „reorganisatie-uitverkoop”, koopjes te halen waren. Met groote letters stond het op de spiegelruit: beslist de laatste week van den grooten uitverkoop tegen spotprijzen. Er waren echter meer kijkers dan koopers, die met begeerige blikken in de uitstalkast keken en dolgraag een of ander kostbaar artikel uit de tweede hand voor een schijntje zouden gekocht hebben, als ze er de noodige contanten maar voor hadden gehad.

Een oogenblik aarzelde Craven alvorens den winkel binnen te gaan. Scherp keek hij om zich heen, ten einde er zich van te vergewissen, dat er niemand in de buurt was dien hij kende. Daarna schoof hij met sluipenden, zachten tred den winkel binnen.

Toevallig was hij op het oogenblik de eenige klant. Het was nog te vroeg in den morgen voor een druk winkelbezoek. De bediende, die achter den met glazen platen belegden toonbank stond, en die er groot op scheen te gaan, dat hij snelle vorderingen maakte in de kunst om een uitstekend verkooper te worden — als hij het ten minste in eigen oogen al niet was — wijdde al zijn aandacht aan den heer, blijkbaar een „gentleman”, die nu voor de toonbank stond.

„Wat is er van uw dienst, mijnheer?” vroeg hij beleefd, zijn handpalmen tegen elkaar wrijvend.

Craven deelde hem nu mee, dat hij een familie-ring, een erfstuk bij zich had, een kostbaar voorwerp, dat hij zoo voordelig mogelijk van de hand wenschte te doen. Hij haalde den markiezen-ring te voorschijn, dien hij in den vroegen morgen van den zelfden

dag uit het juweelen-kistje van mevrouw Delauney-Renard gestolen had en liet het kleinood aan den bediende zien.

„Dat is inderdaad een prachtige ring; prachtig, zeker,” zei de bediende, terwijl hij den ring in z'n vingers rondraaide, zoodat de kostbare steenen naar alle kanten schitterden en vonken schoten.

„Niet waar?” vroeg Craven.

Ofschoon het nog vroeg in den morgen was en tamelijk frisch voor den tijd van 't jaar, scheen hij het warm te hebben. Met zijn zakdoek veegde hij zijn voorhoofd af, waarop dikke zweetdruppels parelden.

„U wenschte dien ring misschien direct van de hand te doen?”

„Ja, dat is mijn bedoeling.”

„Dan zal ik er met den patroon over moeten spreken en hem den ring laten zien. U zult dan wel even willen wachten, mijnheer?”

„Dat is goed. Maar het zal toch zeker niet te lang duren; ik heb hier ergens in de buurt een afspraak.”

„Ik ben zoo spoedig mogelijk terug.”

De bediende verdween door een porte-brisée en Craven wachtte, gezeten op een hooge kruk. De loopjongen ging aan 't werk om een paar planken af te stoffen, waarvoor hij op een stoel moest staan. Hij was daardoor in de gelegenheid om den bezoeker gade te slaan en hem in 't oog te houden.

Craven, aldus aan z'n eigen gedachten overgelaten, had volop den tijd, om tot de bevinding te komen, dat hij zich in een goed beklante, flink renderende winkelzaak bevond. In de glazen kasten, op de planken daarboven en in de uitstalkast lag een waarde van duizenden ponden aan goud- en zilverwerk en juweelen. Hij zag ook, dat de ijzeren tralies, die voor en op de glazen goud- en zilverkasten waren aangebracht, ongemeen sterk waren. Daar sloeg eensklaps een klok met luiden slag; dit herinnerde hem er aan, dat de bediende lang wegbleef.

Direct daarop kwam de jonge man zonder den ring terug en zei dat de patroon hem prachtig vond en bezig was de waarde er van nauwkeurig te bepalen. Er was één steen bij met een lichte, bijna onzichtbare breuk, waardoor de waarde van het kleinood een weinig verminderd werd; overigens waren de steenen zeldzaam mooi.

„We hebben hier nog zelden zoo'n merkwaardigen ring gezien,” vervolgde hij. Het kwam Craven voor dat het jonge mensch hem vluchtig, maar met een eigenaardigen blik aanzag.

„Denkt u dat het nog lang zal duren?” vroeg hij; „u weet, dat ik ergens verwacht wordt.”

„Ik denk het niet. Soortgelijke onderhandelingen geschieden toch niet in een vloek en een zucht, vindt u ook niet?”

„Wat een onbeschaamde vlegel,” dacht Craven en een gevoel van toorn steeg in hem op. Maar alles wel beschouwd, achtte hij het niet raadzaam om lucht te geven aan zijn ontstemming. Hij vond het beter, den schijn aan te nemen, alsof de bediende zoo iets bij wijze van grap gezegd had.

„Nee, zeker niet,” antwoordde hij met een kwalijk bedwongen grijns. Hij begon angstig te worden: de tijd ging voorbij en er kwamen klanten den winkel binnen, die geholpen moesten worden.

Reeds waren twintig minuten verlopen sedert hij den ring aan den bediende had ter hand gesteld en nog wist hij niets van de waarde waarop het kostbare voorwerp zou geschat worden. Het jonge mensch was nu druk bezig met een verloofd paar te helpen, dat gevraagd had om verloovingsringen te mogen zien. De jas van den jongen kooper was blijkbaar in een pandjeshuis gekocht en het meisje was naar allen schijn een dienstbode die een dagje vrijaf had. Zij had veel noten op haar zang, en stiet nu en dan een hysterisch gillette uit. Een en ander werkte irriterend op Horace Craven's zenuwen.

Juist toen het paar eindelijk een keus gedaan had, een paar ringen had uitgezocht, waarop het woord: Liefde, gegraveerd stond, den winkel verlaten had, werd de porte-brisée geopend en kwam de patroon buigend naar Craven toe, met wien hij daarop in gesprek raakte.

Hij weidde geestdriftig uit over de zeldzame schoonheid van den markiezen-ring; niet alleen, dat de steenen zelf een groote, bijna onschatbare waarde hadden, maar zij waren ook op meesterlijke wijze gezet. Deze uitbundige lof scheen wel vreemd in den mond van een vermoedelijken, aanstaanden kooper.

„Hoeveel vraagt u er voor?” vroeg de man, die den ring steeds tusschen zijn vingers bleef ronddraaien.

{Wordt voortgezet.}

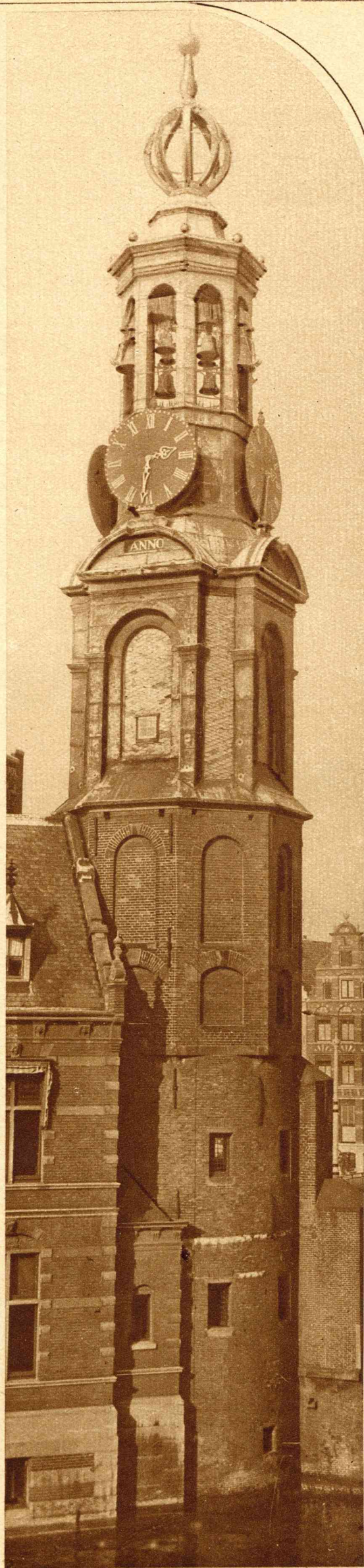

Een oogenblik aarzelde Craven.

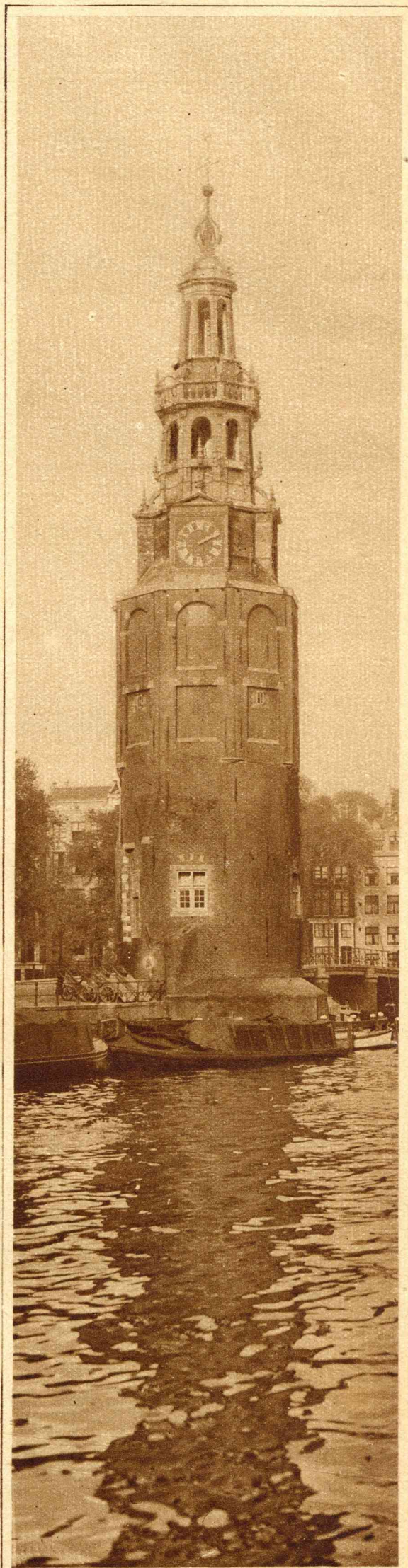
Amsterdam's

*De Westertoren op de Westermarkt
(1635)*

*De Munttoren op het Muntplein
(1619)*

*De Montelbaanstoren aan de Oude Schans
(1512)*

De Zuidertoren

erdam's Torens

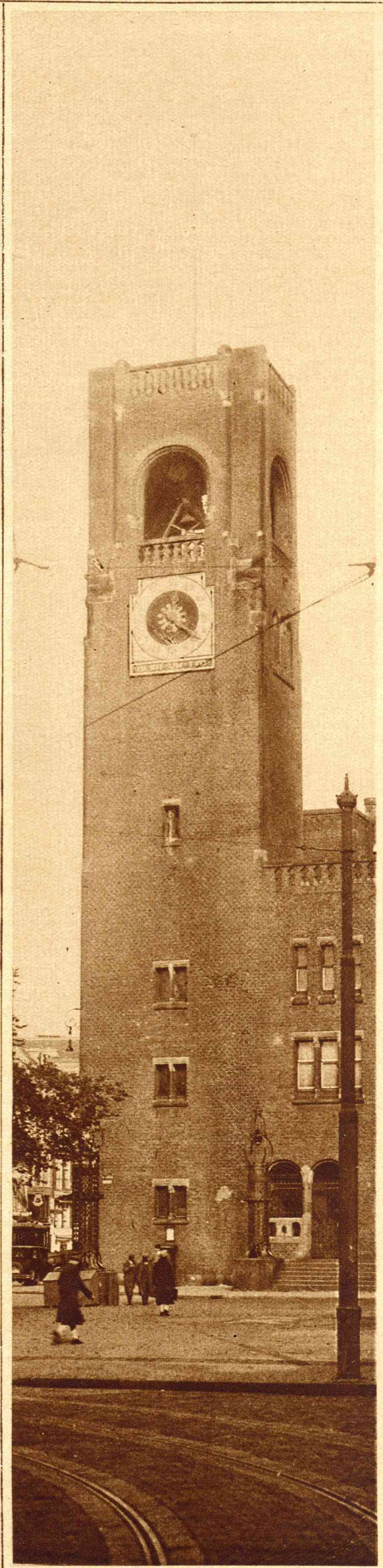
de Oude Schans

De Zuidertoren in de Zandstraat
(1614)

De Oudekerkstoren op het Oudekerksplein
(begin 14de eeuw)

De Beurstoren, de moderne tegenstelling
(1903)

AMERIKAANSCHESCHOOONDOCHTER

SCHETS DOOR PIET VAN GRAVEN

Vader van Dalen verrijkte zijn geestelijk innerlijk door middel van de zoo juist gearriveerde courant, rubriek Stadsnieuws, moeder ontdekte met ergernis weer wijd gapende leegte op de plaats waar rechte en averechte stekken van zwarte wol Kees' eeltigen hiel voor het oog der wereld dienden te bedekken en Kees zelf, met Deel I Supplement van Roorda's Engelsche Spraakkunst op tafel voor zich gespreid, zijn puntige ellebogen beiderzijds dit boek geplant, fluisterde Engelsche woorden en zinsflarden. Jaan — die diende — werd, hoogstwaarschijnlijk gebonden door late vaten-wasch-plichten, vooralsnog teruggehouden dit genoeglijk huiselijk tafereel te volmaken.

„Assiemenou....” zei vader, lezend en verontwaardigd.

„Wat?” en moeder wendde het oog van bovenomschreven leegte in de sok en vestigde het onderzoekend op de plaats, waar eertijds vaders donkere lokken haar vreugde waren.

Toen venijnigde de elektrische schel, want het gansche rijtje vrije bovenhuisjes in de nieuwe straat was werkelijk van een volledige elektrische installatie voorzien, toen, zeg ik, venijnigde de elektrische schel door het vredige onderonsje, alsook door de nog in vader's ziele sluimerende verontwaardiging en doofde die voorloopig.

„Dat zel Jaan weze. Kees, trek 's ope,” verordeneerde moeder. Kees, niet-tegenstaande hij kantoorheer was en zeventien jaar, privaattlessen nam in Engelsch en boekhouden, was nochtans een gehoorzame zoon en opende de poort der veste voor zijn oudere zuster.

„D'r leg wat in de gang met een possegel!” riep Jaan omhoog, als avond-groet.

„Niet ankomme, stil late legge!” adviseerde Kees, die op zijn kantoor als humorist bekend stond.

„Brief met een vreemde possegel,” verduidelijkte Jaan haar eerste inlichting, binnentredend.

„Goeejenvond,” zei vader, nadrukkelijk en zwaar.

Vader, moeder, Kees,” groette Jaan gewillig, maar met verwonderde oogen op den vreemden brief.

Nooit, of liever zoo goed als nooit, kwam uit den vreemde eenig nieuws de familie verblijden of verontrusten. Jan, al veertien lange jaren in Amerika, had vier jaar geleden geschreven, dat hij een zaak had overgenomen, dat hij zou trouwen met een Amerikaansche en dat hij goed geld verdiende. Ze hadden hem een paar malen teruggeschreven, maar hij had 't zeker te druk.... Enfin, als 't maar goed ging, dachten ze.

„Wat is dat?” informeerde vader en zijn grove eeltige hand van opperman ging naar Jaan's zijde en vatte het in deze omgeving vreemd aandoend bericht uit verre landen.

Moeder beloerde met half toegeknepen oogen achter schitterende brilleglazen het om en om bewegend wit in vader's groote handen.

„Mensch, maak nou ope. 'k Gloof dat-ie van Jan is!”

„Kalm, vrouw, kalm,” zei vader gewichtig en trachtte met een theelepeltje de enveloppe te openen, wat in een hopeloze mislukking verliep.

Zijn kalmte-advies van zoeven ten spijt smeed hij het lepeltje op tafel, zei „wat bliksem” en griste zijn vrouw een breinaald onder den vleezigen arm weg, op welke naald juist zevenentwintig averechtsche stekken nauwkeurig door moeder naast elkander waren gerijd. Spanning voor het komende weerhield echter de opborrelende ergernis over de zevenentwintig stekken en ze zweeg en keek, hoe de breinaald zich vernietigend priemde in de zijde der enveloppe.

Met onderzoekenden blik zocht vader de onder-teekening van het epistel.

„Van Jan,” zei hij en keek den bescheiden kring rond. „Lees voor,” instrueerde moeder, een brok in de keel.

„Der staat vanondere: U son, met een s,” lichtte vader toe.

„Dat beteekent: Zoon,” triomfeerde Kees, koorts-achtig de bladen van zijn leerboek terugslaan. „Hier, hier, wat zee ik? Zoon — Son, asjeblieft!”

„Lees nou?” soebatte moeder en vaders blik, met uitbundigen trots gevestigd op den nu van geleerdheid blakenden spruit, gleed terug naar de luttele regels schrift op het velletje papier in zijn hand.

„Dee ar Ouders,” las vader moeilijk.

„Hé? wat schrijft-ie?” informeerde moeder.

„'t Staat er,” hield van Dalen koppig vol.

„Lees verder,” berustte ze, „me zelle 't wel hoore.”

„Mijn vrouw en ik kommen,” vervolgde vader, in Juni van dit jaar too Holland.”

en breikous in haar omvangrijken schoot, tot nog intenser luisteren gespannen.

„Mot u uitspreke: „toe”, decreteerde Kees, „beteekent „naar”.”

Vader, zenuwachtig door 't overvallend nieuws, door verschijnende en even snel weer verdwijnende visioenen van logeer-mogelijkheden, door moeder in gedachten allicht reeds half bedisseld, werd onbillijk grof, viel uit:

„Jij mot nie denke, snotaap, dat ik....”

„Lees nou door,” overreedde moeder.

Vader, zelf nieuwsgierig, liet zich verbidden.

„Too Holland,” herhaalde hij echter nog eens met nadruk en niet een blik van durf-nou-nog-s-wat-te-zeggen naar Kees, die zweeg.

Toen vervolgde hij, rustiger nu:

„We hopen drie maands too (met een boezen blik naar Kees, die zweeg) too blijven en zullen veroorzaken geen onkosten. Ik zal nog berichten den juisten dag. Ik heb een goede....”

Op het oogenblik vertoefte in ons land Miss Norah Johnston, de eerste vrouwelijke beiaardier ter wereld. Zij is een zuster van den directeur der bekende Engelsche klokkengieterij Gillett and Johnston te Croydon, die o.m. een carillon van 53 klokken te New-York leverde. Wij geven hierbij een foto van de beiaardierster aan de klokkenstoel van de St. Jans carillon te 's-Hertogenbosch, welke klokken eveneens geleverd zijn door haar broer.

„Kan 'k nie leze,” zei vader, eerlijk zijn onmacht bekennd. „Hier.” Onvriendelijk duwde hij den brief naar Kees, die, beleedigd, onverschilligheid veinsde voor het verder gebeuren, nu echter weer gevleid, zijn voorhoofd in rimpels zette en ontcijferde: „representative”.

„Ja, goed,” zei vader, „maar wat beteekent dat nou?”

„Dat is.... eh.... effe kijke,” weifelde Kees naar Campagne's Pocket Dictionary. De familie wachtte. „Plaatsvervanger,” announceerde Kees.

„Goed zoo,” en vaders trots domineerde weer in zijn blikken, toen van Dalen er aan toevoegde, trachtend zijn uitval van zoeven wat goed te maken: „Da's 'n moeilijk woord.... Mot je maar wete!”

Toen ging hij weer door:

„een goede plaatsvervanger gevonden.

Vele vriendelijke groeten,

U son Jan.”

„Sjonge, sjonge,” zei moeder, „'t is toch wat, dat we die jonge nou weer? zelle zien.”

„En spreke,” vulde vader aan.

Elk verloor zich in eigen gepeinzen.

Toen verstoorde weer Kees deze genoeglijke atmosfeer en laadde ze met onrust door zijn plotseling zeggen:

„Julie kenne Jan z'n vrouw geen eens verstaan!”

„Hé?” verwonderde zich vader. Ook moeders en Jaan's hoofden wendden zich tot den student, in niet zoo dadelijk begripen.

„Nee,” zei Kees, „die spreekt netuurlijk niks as Engelsch.”

Langzaam realiseerde het drietal de juistheid der opmerking.

„Jij ken ze zeker wel verstaan?” vinnigde Jaan. „Ik wel, netuurlijk,” knikte Kees, zich veilig voelend achter Roorda I Supplement.

„Da's toch beroerd,” zei vader nadenkend en moeder, intuïtief voelend haar positie in toekomst vaak alleen zijn met de nieuwe dochter, zag onbestemd moeilijke verwickeling in het verschiert.

Weer viel de stilte in de kleine kamer voor korten tijd. Toen overwon vader zich, kuchte, en vroeg plotseling bruusk, zich tot zijn weer in Engelsch gedompelden zoon keerend:

„Is het moeilijk, dat Engelsch?”

„Gaot nogal,” zei Kees, autcritair nu.

„Ka-je 't ons leere?”

„Wat?” verwonderde zich Kees.

„Nou, Engelsch netuurlijk,” zei vader. Moeder en Jaan, de stoute plannen doorziende, knikten en ze wachtten allen met spanning Kees' beslissing, die, over de aanvankelijke verwondering heen zijnde, genadiglijk mededeelde, dat er nog wel veel moeilijker dingen bestonden om te leeren, en dat hij zijn wijsheid elken avond zou doen afdruppelen op zijn medehuisgenooten.

„Laan we maar ineens anpakke,” vond vader, die doortastend was. Moeder legde haar breiwerk in veiligen hoek, gedachtig aan de zeven en twintig gevallen averechtsche stekken. Vader vouwde zijn courant dicht en Jaan draaide haar stoel naar 's leeraars zijde. Kees constateerde groote en intense oplettendheid bij zijn auditorium en begon zijn eerste les....

Het was niet makkelijk, vond vader, Engelsch leeren en moeder verdiepte zich elken avond maar weer in stille verwondering, hoe haar verstandige zoon Jan zich een vrouw had kunnen verkiezen, die een taal sprak als die, waarvan zij nu, na één week

geestelijk zweogen, zeven woorden kende, het achtste nog niet ten volle, omdat ze bij de uitspraak daarvan telkens haar gebit verloor. Jaan was de eerste in de klasse; die was haar ouders verre vooruit en maakte reeds aanspraak op de volledige en wel doorwrochte kennis van negentien woorden, die ze, op welke rare wijze men ze ook dooreenhaspelde, vlot vertaalde, plus één volledige zin, luidende: „How are you?”

Vader nam elken morgen een lijstje mee naar karwei en maakte het schaftuur zwaar van studie. Na twee maanden was moeder aanmerkelijk in gewicht afgenomen, haar kennis echter vermeerderd. Jaan had reeds verschillende bemerkingen van haar meesteres ontvangen inzake het wezenloos turen op briefjes met Engelsche woorden, „die ze toch nooit leerde,” meende mevrouw onvriendelijk en vaders broodheer, de aannemer, wierp vaak twijfelachtige blikken naar van Dalen, wanneer hij commandeerde: „Up”, daarmee, in des aannemers opinie, ongetwijfeld willende te kennen geven, dat zijn ondergeschikten zich van hun plaatsen dienden te verheffen en zich weer aan den arbeid hadden te begeven, daar dit woord onveranderlijk weerklonk na beëindiging van het rustuur.

De leeraar zag enkele onrijpe vruchten, realiseerde zelf niet de zeer groote onrijpheid daarvan, en instrueerde voort, in gezapige zelfgenoegzaamheid.

De tijd, zoo vurig verbeid door de familie, was geworden tot een marteling in Engelsch.

Vader was absoluut uit de hoogere politiek geraakt en moeder zag dat groote leegten in vele sokkenhielen en teenen haar akelig tegengrijsden, ook wachtte nog de onafgebreide kous met de zevenentwintig averechtsche stekken, die gevallen waren.

Toen kwam het groote oogenblik, dat autogetoeter de stille, nieuwe straat opschrakte uit 'r dommel en vele nieuwsgierige hoofden lokte achter tulen gordijntjes.

Overbodig was het voor Jan de bel te beroeren, open vloog de deur. Daar kwam het Engelsch.

Jan riep met sonore stem naar boven: „Hello!” en Jan's vrouw, eenige toonaarden hooger, liet volgen „Hello!”

Kees, een uitweg zoekend voor lang opgekropte en gerepeteerde Engelsche geleerdheid, antwoordde prompt: „Hello!” en de bewonderende blikken zijner leerlingen waren de belooning voor deze eerste prestatie.

Toen was Jan in moeders armen en schudde het volgend oogenblik tegelijk vaders en Kees' handen, nam een sprong naar Jaan....

En het Amerikaansche vrouwtje, heel tactisch, wachtte glimlachend op het zich leggen van dezen eersten storm des wederziens.

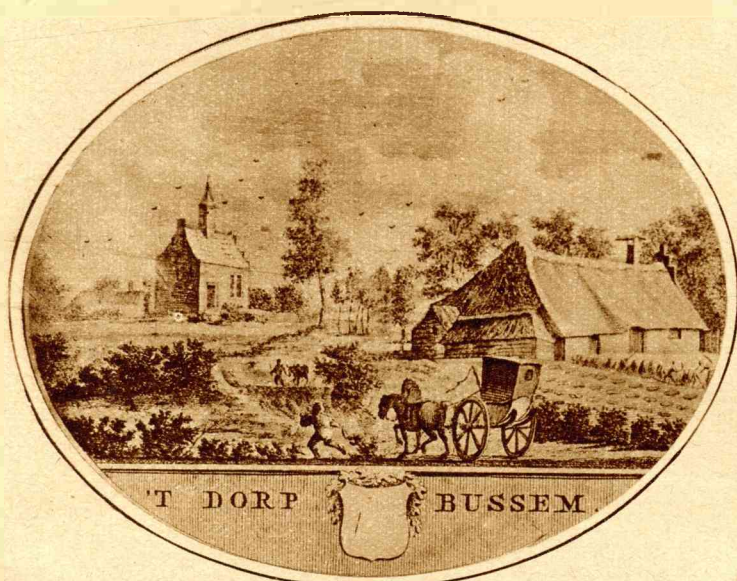
„En hier, vader, moeder, Jaan, Kees, da's main wife....”

Toen gebeurde het ongelooflijke. Moeder, denkend aan haar gebit, had voorzichtig den vriendelijken mond geplooid tot den welkomstgroet van „How are you?”, toen haar nieuwe schoondochter, in lieve omhelzing, zeide:

„Hoe blai ik ben hier thuis te sain,” vader, Kees en Jaan kuste en vroeg:

„Heb ik nie koed Hollandsch keleerd?”

Moeder straalde in blijde verrassing en begon een verhaal. Jaan's onrust van haar zuster misschien toch niet te zullen verstaan, verdween. Vader mompelde: „wat bliksem, heb ik me daar nou zoo voor aangesteld?” en Kees, vooruitziende het tanen van zijn roem in de oogen zijner leerlingen, want.... Engelsch behoefde hij niet te spreken, zweeg. Hij had het land....

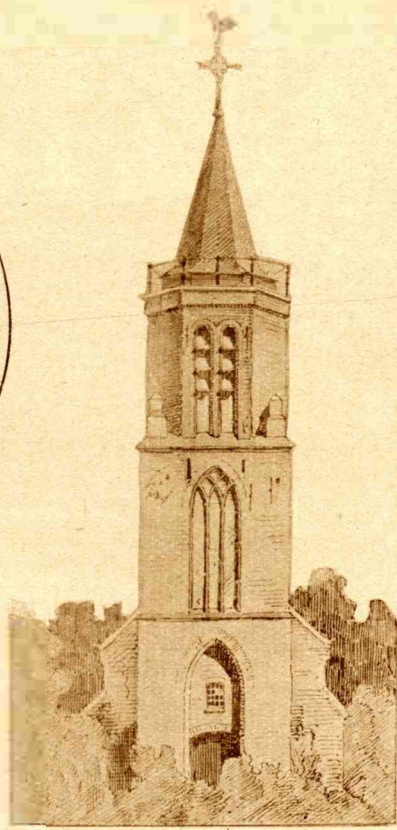
Uit de Historie van Bussum, Huizen, Laren en Loosdrecht.

Door J. SCHUITMAKER Cz.

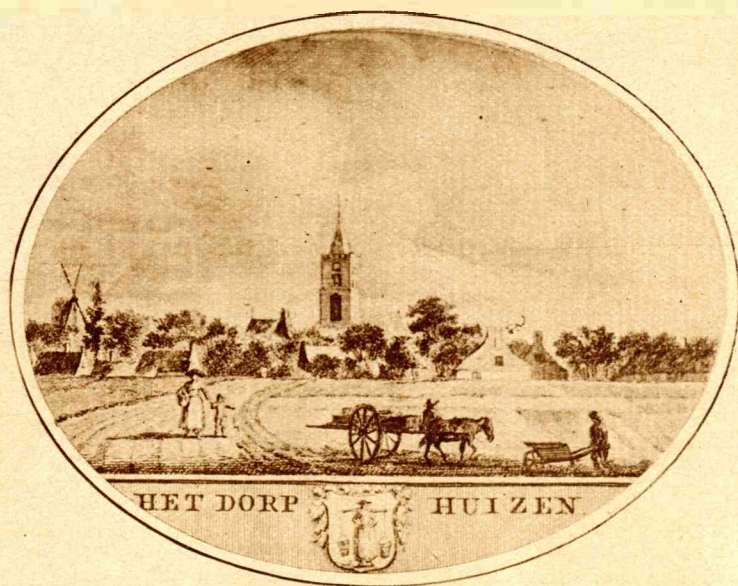
Of Bussum „Boschheem” beteekent, het is wel mogelijk, maar vast staat 't niet.

In 1514 werd het in oude geschriften der Erfgooiers „Buyssem” genoemd. Het was toen slechts 'n onbeteekenend gehucht. Het had nog maar „36 haartsteden, daeraf 't een derde deel armen, ende sijn huysen van cleinder waarde, alsoe dicwijls bij den Geldersen verbrant sijn geweest.” De woningen waren armoedige hutten, die heel gemakkelijk in brand werden gestoken. De Gelderschen waren voortdurend aan 't vechten met de Hollanders. De arme stakers, die in die heihutjes woonden, hadden groot gelijk, dat ze geen stevige huizen bouwden (gesteld, dat ze daartoe in staat zouden zijn geweest). De Geldersche roovers kwamen toch geregeld opdagen om alles plat te branden. De grond was ook bedroevend schraal en niet meer waard dan 'n paar guldentjes per morgen. De Bussumers verdienden hun karig broodje met spinnen en zandgraven. In 1795 waren er 73 huishoudens, die samen nog geen 200 menschen telden. Toch werd het armzalige dorpke nog onderscheiden in Groot-Bussum, of Oud-Bussum (ook wel Hoog-Bussum genoemd) en Nieuw of LaagBussum.

Bussum met de omgeving was in den ouden tijd de woestijn van 't Gooi, barre heidevelden en wilde bosschen met eenige huizekes daartusschen neergesmeten. Van Ollefen zegt, dat het gehucht buitengewoon schilderachtig was. Er hoorde ook nog bij het Bussumsche „Spiegel,” 'n drassige poel tegen de vesting Naarden aan. Het gehucht behoorde bij de gemeente Naarden. Maar in 1817 verhiel Koning Willem I het tot 'n dorp, 'n gemeente op zich zelf. Gaandeweg begon het te groeien, er kwam wat meer welvaart, ook eenige nijverheid en er werden enkele landhuisjes gebouwd. Maar in 1833 was 't nog zóó ver van de bewoonde wereld, dat er slechts driemaal per week 'n bode naar Naarden ging om brieven te halen en te brengen. In 1836 kwam er 'n dagelijksche postbode, 'n vrouw, die meteen particuliere boodschappen deed en die in 1842 'n salaris had van f 1 per maand. Sedert 1871 bestond er eenmaal per dag gelegenheid om per wagen naar Amsterdam te gaan. Maar Bussum kwam in trek bij menschen, die frissche buitenlucht wilden genieten, en 't aantal pension-gasten nam elk jaar toe. „Prins Spoorweg” (zegt de auteur van Dokkum in z'n beschrijving van „Het

De St. Janskerk te Laren.

Wanneer Huizen is ontstaan, is niet bekend, maar 't dorp moet zeer oud zijn. Het Gemeentewapen is 'n melkmeisje, dat een juk met twee emmers draagt. Behalve voor landbouw en veeteelt hebben de Huizers van oudsher bestaan van de visscherij. De botboeren van Huizen zijn overbekend. Ook met het weven van grove wol tot dweilen en 't spinnen van katoen tot pitten van kaarsen, hebben zij zich bezig gehouden.

Ook Laren heeft 'n uitgestrekte meent. Dit dorp wordt wel het oudste van de Gooische dorpen genoemd, maar 't jaar van 't ontstaan is niet bekend. Van Ollefen zegt: „Zo lang het landlijk schoon den Batavier behaagt, En hij naar golvend graan, naar groene velden vraagt, Zo lang hij naar de stem van Neerlands heil zal hooren, Zo lang zal Laren ook den Batavier bekooren.”

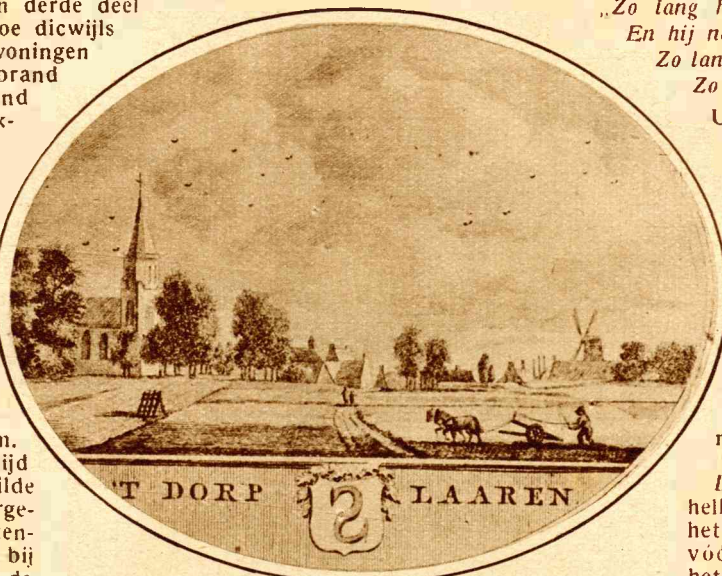
Uit dit vers blijkt, dat ook Laren door de Nederlandsche natuurbeminnars werd bezocht. Het is dan ook met Blaricum (waarmee het een tweelingdorp vormt) en de andere Gooische plaatsen in later tijd sterk in aantal bewoners toegenomen.

Het gemeentewapen is 'n warrekam op een zilveren veld. Dat zal in verband staan met het bestaan van weefgetouwen in Laren.

De kerk stond vroeger op het St. Janskerkhof. Ze was gewijd aan Johannes den Doo-per. In den tijd der Spaansche troebelen werd zij afgebroken op last der Staten. Van het kerkhof wordt gezegd, dat daar vroeger vele mirakelen zijn gebeurd.

Loosdrecht. Wie in den zomer van Hilversum uit, de helling afgaat in de richting van Utrecht, ziet weldra het weiland met de bonte runderen en 't golvend graan vóór zich. De Zwaluwberg, de grensscheiding van het Gooi, rijst als 'n muur van zand op. Het is 'n verrassende overgang, van 't eene geologische tijdperk in 't andere. 'n Klein boerderijtje draagt den naam van „Eindgooi.” „Oud-Loosdrecht is 't, dat de oogen streelt, Door schoon geboomt en vette weiden” en „Nieuw-Loosdrecht, dat geheel in groen geboomt gelegen, Het oog des wandelaars door natuurlijk schoon verrukt,” zegt Van Ollefen. Ook hier zijn nog enkele oude buitenplaatsen. Twee, die er vroeger bestonden, zijn verdwenen: „Sijpestein” en „Mijnden.” Het eerste was genoemd naar „De Zijpe,” zooals voorheen Loosdrecht heette. De bewoners van beide landhuizen hadden voortdurend twist met elkaar.

De beide Loosdrechten vormden één Heerlijkheid met twee parochiën, die elk hun kerk hadden. De oude kerk staat in Oud-Loosdrecht en de nieuwe in Nieuw-Loosdrecht. Het Rechthuis, dat voor beide dorpen dient, staat in Oud-Loosdrecht.

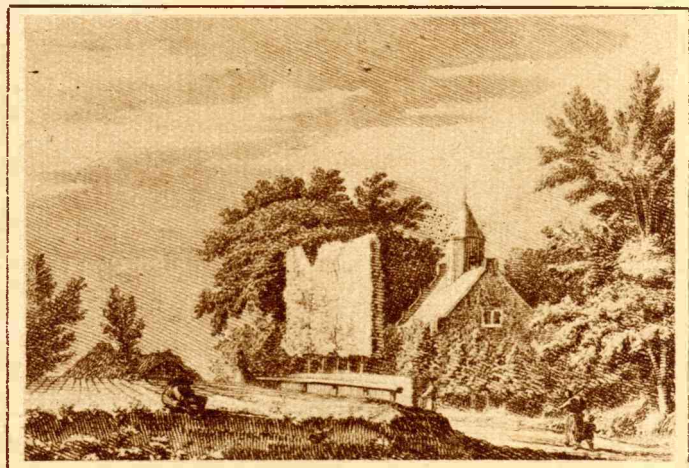
Gooi”) was het die de schoone slaapster in 't bosch, in 1874, gewekt heeft. De heer Piet Loman bouwde 'n hôtél „Nieuw Bussum” bij 't station, daarbij 'n concertzaal. Met den heer J. H. Biegel vormde hij 'n bouwmaatschappij. In 1878 kwam er het „Instituut Gooiland,” 'n villapark werd aangelegd in 't drooggelegde „Spiegel.” De ondernemende mannen hadden succes. In 10 jaar (tot 1887) was 't aantal inwoners verdubbeld. In 1899 had het voormalige gehucht 7000 inwoners, in 1909 bijna 13000, in 1920 ruim 20.000. Bussum is één der merkwaardigste tuindorpen van ons land geworden. Uit het handjevol hutten is 'n groot en fraai forensendorp gegroeid met 'n lommerrijk bosch, 'n doolhof van lanen, vriendelijke villa's en bloemen, overal bloemen. Welk 'n wonderbaarlijke metamorfose!

Anderhalf uur gaans ten Oosten van Naarden, aan de Zuiderzee ligt Huizen. Ook hier is evenals bij Muiderberg 'n zeer zacht aflopend strand. „Het dorp ligt” (zegt de stad- en dorpsbeschrijver), „aller-aangenaamst, ter oorzake dat vele van de hooge en lage gedeelten des lands bebouwd zijn en men er ook een gezicht op de Zuiderzee heeft; elk huis heeft er zijn bebouwd akker bij, zoodat het graan er tusschen de huizen in groeit. Bij dit dorp behoort voorts een ongemeen groote Meente.”

'n Meente is 'n gemeenschappelijke weide. Reeds in oude tijden hadden de erfgooiers hiervan 't vruchtgebruik. Erfgooiers zijn de afstammelingen van hen, die van Hertog Albrecht van Beieren in 1404 het recht verkregen hun vee op deze gronden te laten weiden.

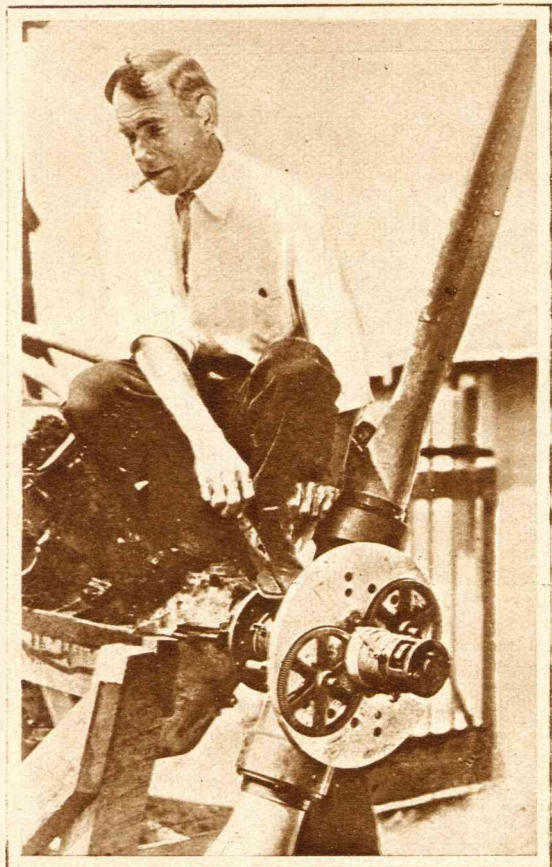

Oud Loosdrecht (1739).

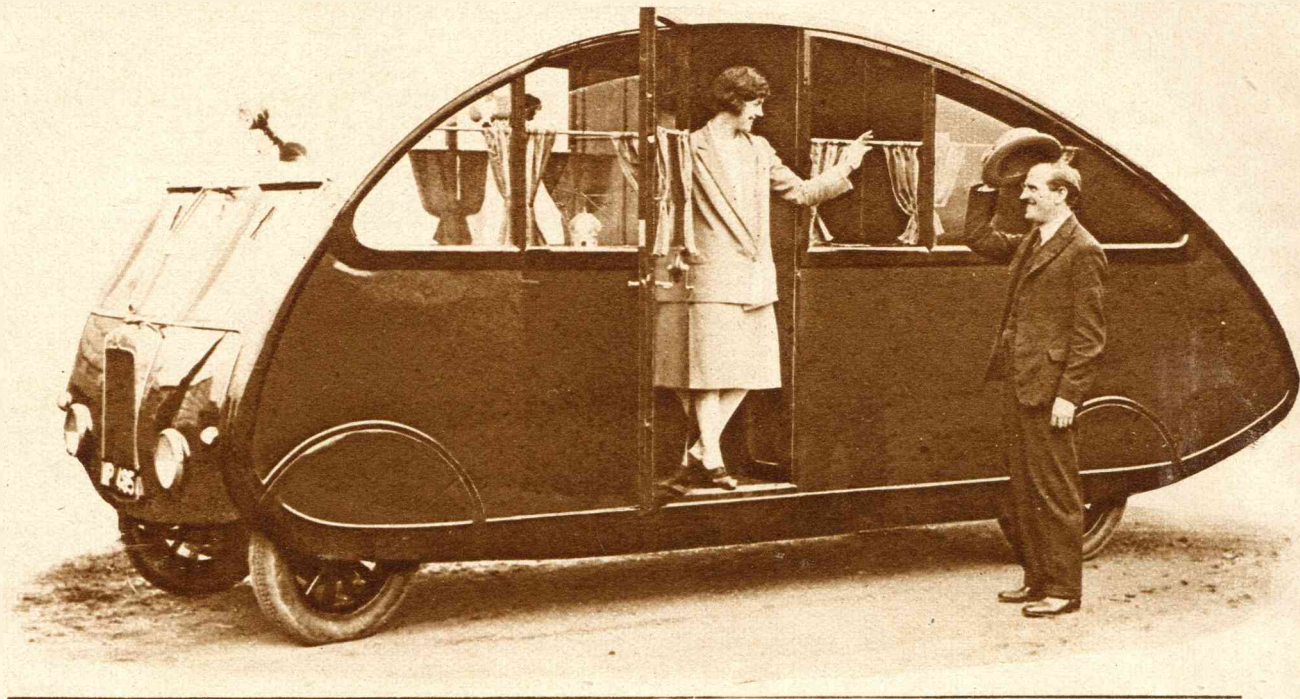
Het dorp Bussum in 1739

TUTTI FRUTTI

EEN NUTTIGE UITVINDING

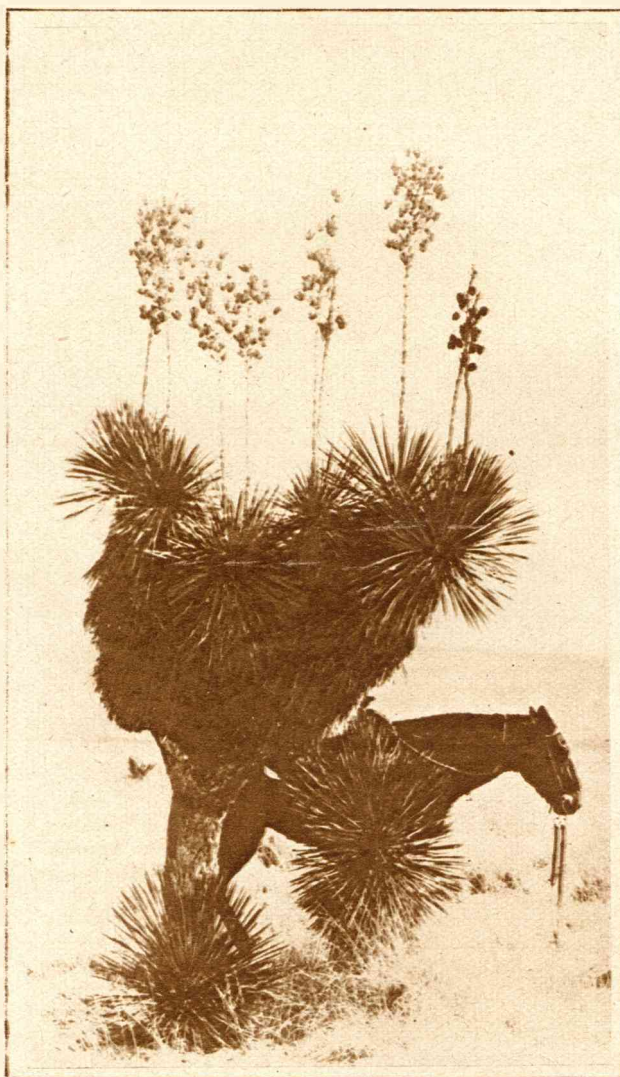
is gedaan door den heer Carrol. Hij heeft n.l. een toestelletje uitgevonden, dat hij aanbrengt op de as van de schroef van een vliegtuig, waarmee het, naar hij zegt, mogelijk is geworden, dat het toestel landt op een terrein, niet grooter dan tweemaal de lengte van het vliegtuig. Als dat werkelijk het geval blijkt te zijn, is daarmee een zeer groot voordeel verkregen, dat bij noodlandingen vooral van onschatbare waarde zal blijken te zijn.

EEN „LANDJACHT”

Een „land-jacht”. Een Engelsman heeft weer iets nieuws op automobielgebied bedacht: Hij heeft een carrosserie gebouwd, die zóó is ingericht dat het inwendige lijkt op de hut van een klein jacht. Het is gebouwd volgens het principe der vliegboten, wat wil zeggen, dat ze compact en sterk is. De tafel in de eetkamer is de bovenkant van den motor, biedt plaats voor vijf personen. Daarachter zijn twee slaap-hutten. Het geheel is electrisch verwarmd en verlicht. Er is ook een gootsteen in, en een installatie voor warm en koud water en een douchebad.

De geheele carrosserie die op elk chassis pas te maken is, met alle gemakken, wordt aangeboden voor den prijs van 3600 gulden met inbegrip van het monteren op chassis.

UIT DE AMERIKAANSCH PAMPA'S

Een Yucca-boom, die eigenlijk geen boom is, maar tot de familie der lelies behoort en die een, zooals de vergelijking met het paard bewijst, buitengewone grootte bereikt.

TOCH ER OVER GEKOMEN

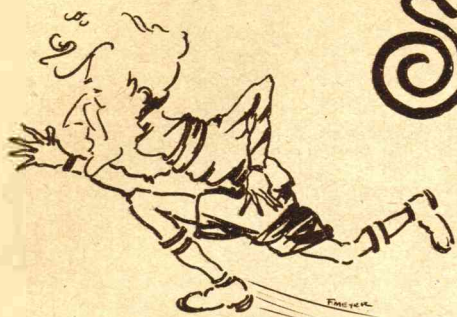
Miss Mercedes Glistre, de 25-jarige Londensch typiste, die, na zeven vergeefsche pogingen, er eindelijk in geslaagd is, in vijftien uur en vijftien minuten het Kanaal van Frankrijk naar Engeland over te zwemmen. Hiernaast links: Miss Glistre gekiekt met twee konijntjes, die haar na haar succes ten geschenken werden gegeven

ZUIGELINGEN-VERZORGING

Foto hieronder: Mevrouw Gray is eigenares van de bekende leeuwen-hoeve bij El Monte in Californië. Onlangs weigerde een leeuw langer haar baby te voeden waarom mevrouw Gray de taak ter hand nam om het diertje met de flesch groot te brengen. Reeds meermalen heeft ze vroeger jonge leeuwjes in het leven gehouden.

Sport van Zondag

Radsma loopt uit (R.C.H.—Ajax.)

De Amsterdamsche 1e klassers haalden drie van de zes te behalen punten binnen. Het is waarlijk niet heel veel doch wij vermoeden dat de Amsterdamsche voetbalenthousiasten, gezien de diverse tegenstanders, ook niet op veel meer gerekend zullen hebben.

Spartaan dat het rijk alleen had in de hoofdstad kon het in het Stadion tegen A. D. O. niet verder brengen dan tot een gelijk spel. In deze ontmoeting deed zich het eigenaardig geval voor dat A. D. O. in de 2e helft geen invaller wilde toestaan toen één der Spartanen geblesseerd raakte. 't Was niet erg hof-

felijk, doch voor een deel hebben de Spartanen dit toch aan zichzelf te wijten. De hoffelijkheid is er bij de tegenwoordige voetballerij reeds lang af, daarvoor is de „struggle for life” te hevig doch waarom dan voor den wedstrijd ten overstaan van den scheidsrechter geen duidelijke afspraak gemaakt?

Ajax ging op den goeden weg voort. Na een bijzonder interessanten strijd werd in Haarlem met 4—3 van R.C.H. gewonnen. Als midvoor der Ajaxieden fungeerde thans v. d. Meer oftewel de veel gesmade „Vogel.”

Een openbaring was dit ook al niet.

Intusschen schijnt de N.V.B. er ondanks de hevige protesten van 't Gooi toch geen been in te hebben gezien om dezen speler voor Ajax te laten uitkomen. 't Is een onverkwikkelijk zaakje. Ook al een uitvloeisel van de hedendaagsche toestanden in de voetbalmaatschappij.

Blauw Wit kon het in Zaandam niet bolwerken. Ook hier moet de strijd er een geweest zijn van de goede kwaliteit. Z.F.C. heeft een heel goede ploeg en het verwondert ons niet dat de Zaan-kanter zich na het slechte begin zoo uitstekend hebben hersteld.

Van de 2e klassers blijft vooral A.F.C.

De gratie waarmede de Boer den bal stopt. (R.C.H.—AJAX.)

Een doelpunt voor Ajax in den wedstrijd tegen R. C. H. te Haarlem.

*

Hiernaast links: De wedstrijd Spartaan—A.D.O. in het Stadion. Moment voor het doel der Hagenaars.

*

Hiernaast rechts: Z.F.C. slaat te Zaandam Blauw-Wit met 4—2. Moment uit dezen strijd voor het Amsterdamsche doel.

In de omgeving van het Stadion werden door de atletiek-club „Amsterdam” een drietal veldloopen gehouden. De start der cracks op de sintelbaan.

Een tweede kiekje uit den wedstrijd A.F.C.—B.F.C. Een der vele aanvallen op het Bussummer doel.

schikken de rood-zwartten tegenwoordig over een flinke schare getrouwen. A.F.C.'s concurrenten waren er niet te best aan toe. Jammer dat het beide eveneens Amsterdamsche clubs zijn. Zeeburgia moest zich tegen Velox met een gelijk spel tevreden stellen en V.V.A., dat met A.F.C. 'n nek-aan-nek-race hield werd in Haarlem door de roodbroeken met 7—1 ingemaakt. Vooral voor de club van v. Dijk was deze geduchte nederlaag een geweldige tegenvaller.

In de andere 2e klasse afdeling behaalde D.E.C. weer eens een overwinning, n.l. met 3—0 op H.R.C. 't Zal echter voor de rood-witten een harde dobber zijn om den achterstand op het sterke V.S.V. in te loopen. De Velseroorders gaan nog steeds ongeslagen en met prachtige cijfers aan den kop.

A.F.C. slaat B.F.C. met 7—1. Onze fotograaf kiekte een spelmoment in het veld.

GEMENGD
NIEUWS

Het echtpaar A. Visscher-Lijnbach, te Amsterdam, dat 'den 21 sten October zijn gouden huwelijksfeest hoopt te vieren.

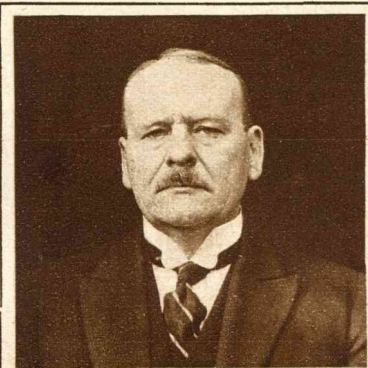
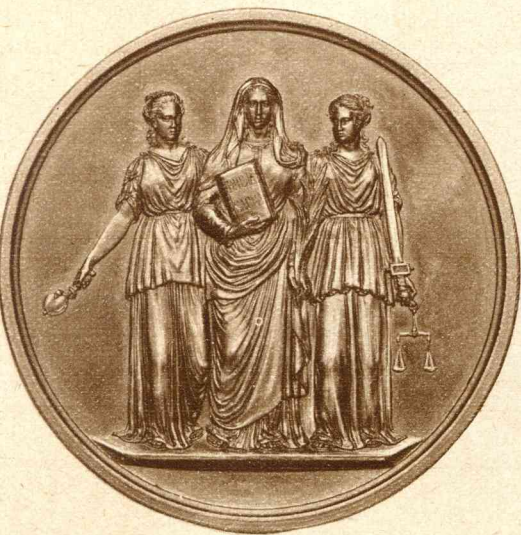

Een beeld van den tegenwoordigen pedel, den heer H. J. van Pommeren.

TENTOONSTELLING

De Historische commissie van den Senaat van het Amsterdamse Studentencorps heeft ter gelegenheid van het halve-eeuwsfeest der Universteit een kleine tentoonstelling georganiseerd van gedenkwaardigheden met betrekking tot het 50-jarig bestaan der Amsterdamsche Hoogeschool. Hierboven een overzicht der tentoonstelling.

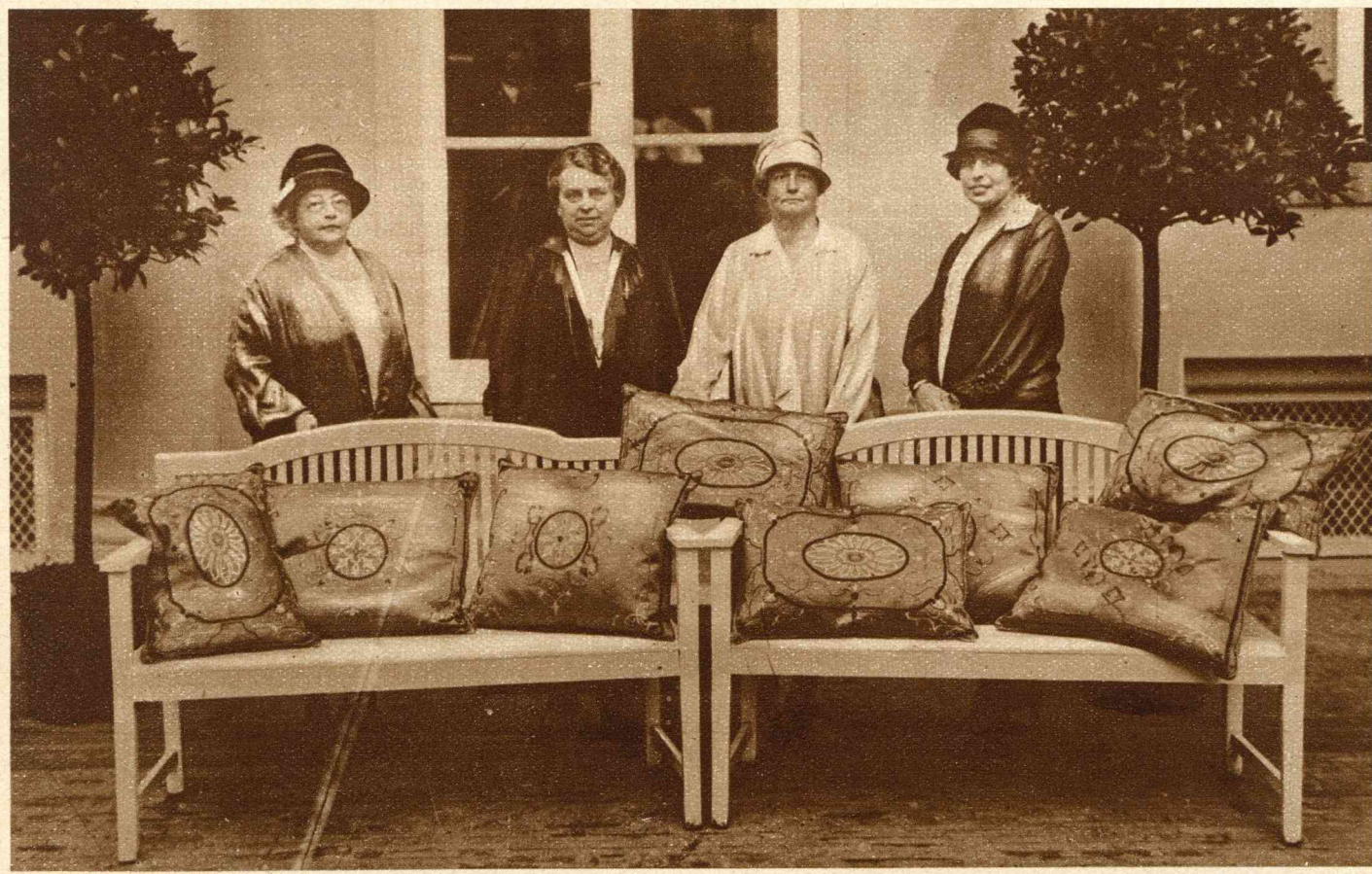
Hiernaast: Voor- en achterzijde van de medaille die werd geslagen ter gelegenheid van de omzetting van het Athenaeum Illustre in een Universteit.

Te Egmond aan zee is Maandag op 47-jarigen leeftijd overleden de heer J. Maas, directeur der Prins Hendrikstichting aldaar.

Den 16den October hoopt het echtpaar P. H. Looy-Kuiken te Helder zijn 50-jarig huwelijksfeest te vieren.

Door de Nederlandsche Vrouwenclub zijn voor de ambtswoning van den burgemeester een achttal kussens aangeboden, die dezer dagen door de leden van het bestuur en de dames, die aan de kussens hebben gewerkt, werden aangeboden. Hierboven de kussens en daarachter de dames Rosa Manus, mevr. de Vlugt-Flentrop, mevr. Guepin en mevr. Koelensmid (de ontwerpster).

De Vrouw en haar Rijk

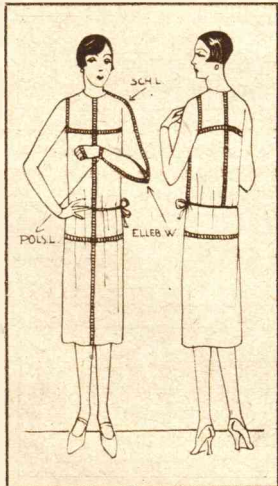
VOOR DEN WINTER

Den eleganten „Wikkel“-mantel No. 164 dachten we uitgevoerd in bordeaux-rood velours, gegarneerd met sjaalkraag, manchetten en rand van lichtgrijs bont. De mouwen zijn raglansgewijze ingezet, het voorpand loopt een weinig naar links op en sluit op zijde met 'n galalith knoop.

No. 165 een gedistingeerde, geheel rechte mantel van muisgrijs dubbel-

rips, gegarneerd met twee zakken, ceintuur met zwarte gesp, Seal electric kraag, manchetten en breeden rand onderaan.

No. 166. Chic model van donkerblauw velours de laine, sluitend op één knoop, gegarneerd met platina bontkraag en manchetten. Rug en rokdeel zijn met de zoo in trek zijnde koord-garneering versierd.

BERICHT. — Wij stellen onze lezers in de gelegenheid, van onze mode-ontwerpen naar maat geknipte patronen te betrekken tegen zeer matigen prijs. Men neme daarvoor nauwkeurig de maat op de volgende wijze. Voordat men de maat gaat

nemen, bindt men een bandje om de taille, waardoor men de juiste lengte van voor-, zij- en ruglengte af kan meten. Bovenwijdte. De gehele bovenwijdte wordt genomen over het breedst van den rug. (volg het voorbeeld.) De Taillewijdte. De taillewijdte wordt genomen strak om de taille. Heupwijdte. De heupwijdte wordt genomen 15 c.M. onder de taille, vooral niet te strak. Voorlengte. De voorlengte wordt genomen vanuit den hals tot het bandje. Zijlengte. De zijlengte wordt genomen vanuit het oksel tot het bandje. Ruglengte. De ruglengte wordt genomen vanuit den rugwervel tot het bandje. Schouder-, elleboog- en polslengte, waarbij men steeds den centimeter bij den hals laat liggen (volg voorb.) Elleboogwijdte. Hierbij houdt men den arm gebogen, daar anders de mouw te nauw zou kunnen worden. Polswijdte. Vuistwijdte. Armsgatwijdte. Heele lengte. De gehele lengte van japon of mantel wordt vanuit den hals gemeten. Met het maatnemen gelieve men nauwkeurig op het voorbeeld te letten. De ma-

Een Knippatroon voor 1 cent

Zendt f 2.— en dezen Bon aan **CASANO**

Bilderdijkstraat 15 r., Haarlem en U ontvangt franco een boek met 74 modellen en duidelijke uitleg aangaande knippen van Dames- en Kinder boven- en onderkleding. Tevens 4 apparaten, waarvan een ieder in 17 maten zonder rekenen of teekenen zooveel patronen kan maken als men wil. Deze Bon is geldig tot 4 Nov. a. s. Zonder Bon f 4.— Remboursement 35 cent hooger.

Nr. 164 japon f 1.25,
nr. 165 mantel f 1.25,
nr. 166 japon 1.25

WENK.

Schoonmaken van flesschen. Om flesschen, waarin sterk riekende vloeistoffen geweest zijn, reukelooste maken, spoelt men ze om met zwart mosterdpoeder en lauw water.

KNIPCURSUS, HOEDENCURSUS,
Handw.cursus f 3, f 4 en f 5 p. m
J. DE HOSSON, Bilderdijkstraat 3

MAISON PAUL APEL
UTRECHTSCHESTRAAT 130
AMSTERDAM

Buitengewone Aanbieding:
Blijvende Haargolwing voor
het geheele kapsel f 20.—

Aan onze Inrichting is verbonden een Atelier voor Haarwerken

Vraag

Seli

WRIJFWAS GEEL
voor vloeren en meubelen

de heerlijke zuivere wrijfwas voor vloeren en meubelen

ERDALFABRIEK AMSTERDAM

„Brengt zonneglans en dennengeur in huis“

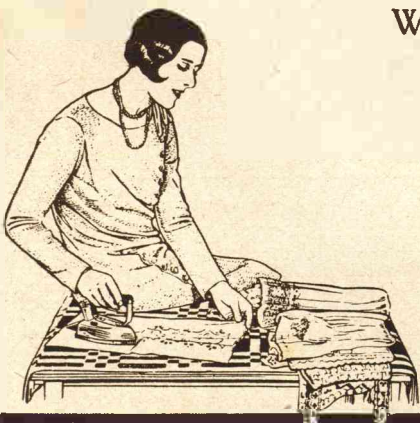
WASSCHEN IN LUX EN MET EEN WARM IJZER VOOR-
ZICHTIG STRUKEN HOUDT UW FIJNE STOFFEN
PRACHTIG, DANK ZIJ DE ZUIVERHEID VAN

LUX

VRAAGT GRATIS CAMERA - PROSPECTUS!

L355-27

Is het veilig
in water
't is veilig in Lux

Wie 't laatst licht, licht 't best

Wiegen en

Luiermanden

bij
P. F. L. DE RIDDER
alléén Hartenstraat
Tel. 43193 - Amsterdam

goed portret van je meisje hebt.
„Hè — en waarom dan niet,” vroeg Karel verbaasd.
„Een fotograaf kan immers toch niet tegen licht in fotografeeren.”

ZIJN INSTRUMENT.
„En, bespeelt u ook een of ander instrument?” vroeg de vrouw, die probeerde haar gasten te laten bijdragen in de gezelligheid van den avond.
„Niet buiten m'n woning,” antwoordde mijnheer Pantoffel.
„Hè, dat's zonderling. Wat speelt u dan thuis?”
„Tweede viool.”

AU!
Hij: „Wijzen maken de spreekwoorden en dwazen verhalen ze.”
Zij: „Welke wijze man heeft dit spreekwoord gemaakt?”

ZIJN MEISJE.
„Ging over portretten. Willem bezat een schitterend portret van z'n meisje, maar Karel moest teleurstellend erkennen, dat hij geen goed portret van z'n meisje had. Met veel vuur en overtuiging beweerde hij echter, dat z'n meisje ondanks haar roode haar, dat volgens hem kastanje-bruin was, het liefste meisje ter wereld was.
„O,” zei Willem, „nu begrip ik al, waarom jij geen

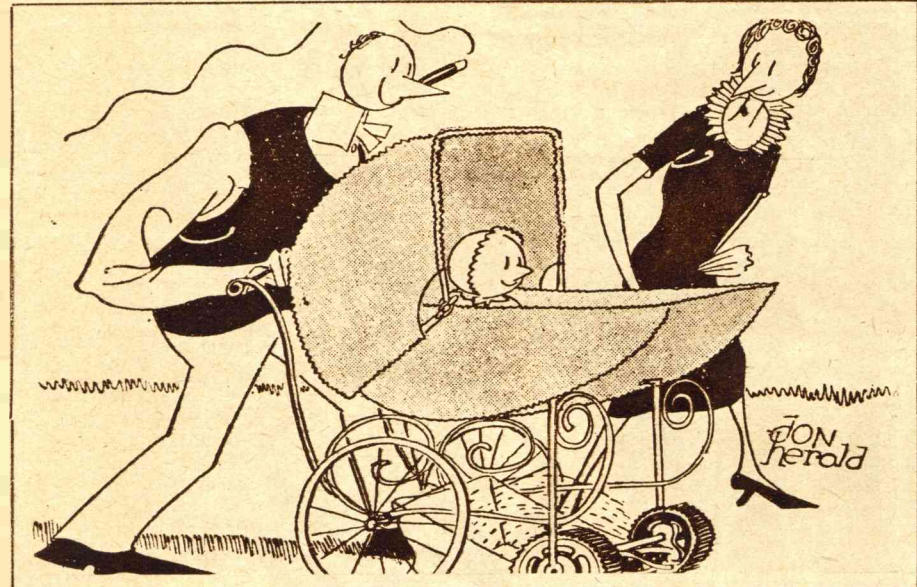
HET AANZOEK.
Hij: „Waar peins je over?”
Zij: „Ik peins niet.”
Hij: „Maar je hebt in de laatste twintig minuten geen woord gezegd.”
Zij: „Ik had ook niets te zeggen.”
Hij: „Zeg je nooit iets, als je niets te zeggen hebt?”
Zij: „Nee.”
Hij: „Wil je mijn vrouw worden?”

KUNST.
„Dus u bent kunstenaar, hè? Hoe kunt u in Godsnaam leven van zoo'n baantje?”
„Dat is juist de kunst ervan.”

Post-abonnementen Indië

Door een abuis gaven wij inzake den prijs van post-abonnementen een verkeerd bericht. De prijs van het franco post-abonnement voor onze koloniën (Oost- en West-Indië) is en blijft f 1.75 per kwartaal.

DE DIRECTIE.

Kinderwagen—grasmaaimachine.
De moeder: „Het gezoem van dat ding zal het kind wel gauw doen inslapen en dan kan ik tenminste aan mijn werk blijven.”
(Londen Opinion.)

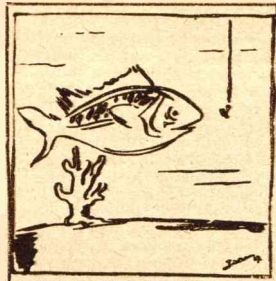
'n Tractatie voor jong en oud!

HEUSCH GEBEURD!
Van Sok was heelemaal niet bang uitgevallen en toen hij dan ook op een stormachtigen nacht een verdacht geluid in zijn huis hoorde, greep hij zijn revolver en ging op zoek.

In de vestibule gekomen, zag hij bij het licht van de op een zilveren kandelaar geplaatste kaars, een inbreker, die op het punt stond, het huis te verlaten en een zwaren zak op den rug droeg.

„Zeg es,” riep van Sok, „kom jij eens terug!”
„Wat is er?” vroeg de dief.
„O, ik zie 't al, een zilveren kandelaar. Vraag excuus! en tegelijk nam hij den kandelaar uit de hand van den door zoo veel brutaliteit als met stomheid geslagen van Sok en deed het kostbare voorwerp in den zak.

„Vriendelijk bedankt,” zei de bandiet toen. „Heb ik soms nog meer vergeten?”

De oude vish: „Te deksel! Daar heb je Knoppert ook weer!”
(Buen Humor)

NONSENS.
Eerste tooneelspeelster: „Ja, toen ik mijn scène in de eerste acte gespeeld had, zaten allen in de zaal met open monden.”
Tweede tooneelspeelster: „De menschen gapen toch niet allemaal tegelijk!”

GOEDE RAAD.
Twee houthakkers gaan 's avonds vermoed naar huis en moeten nog één berg beklimmen voordat zij aan hun woning komen.
„Ik wou, dat ik dien berg reeds achter den rug had,” zeide de eene.
„Nou, schaapskop, draai je dan om,” antwoordde zijn kameraad, „dan heb je hem achter den rug.”

HELDERSCHE LUNCHROOM

Spoorstraat 51
HELDER

HET adres voor koffiedrinken

Vraa's POOR'S MOSTERD

Bezoekster: „Ik wist heelemaal niet, dat uw dochter ook zong!”
(The Passing Show.)

HET NUT VAN DE GRAMOFOON.

Klein meisje, tot buurman: „Mijnheer, zou u moeder ook voor van middag uw gramfoon willen leenen?”
Buurman: „Zeker, zeker, met heel veel plezier. Is er een feestje bij jellu thuis?”

Klein meisje: „Nee, maar moeder heeft hoofdpijn en wil een beetje slapen en als ze de gramfoon heeft, weet ze zeker, dat ze kan doorslapen.”

EEN OOLIJKERD!

Kantonrechter: „Nu, je moogt kiezen: een dag gevangenisstraf of drie gulden.”
Veroordeelde: „Och Edelachtbare, zou ik dan maar om die drie gulden mogen verzoeken?”

HET WAREN BESTE!

„Kijk me nou toch zoo'n ongemanierde kerel eens! Vroeger groette hij mij altijd zoo vriendelijk, als ik mijn winkel uitkwam, dat ik hem dikwijls 'n paar sigaren gaf, en nou kijkt hij me niet eens meer aan! Ja ja, ondank is toch maar 's werelds loon!”
„Och m'n waarde vriend, ik denk dat hij bang is, weer sigaren van je te zullen krijgen!”

ONS SPEELHOEKJE

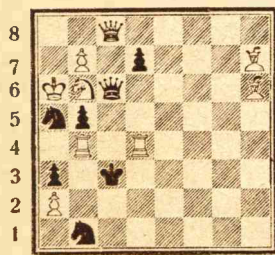
SCHAAKRUBRIEK.

Alles betreffende deze rubriek te adresseeren aan den schaak-redacteur adres bureau van dit blad.

PROBLEEM No. 3.

Auteur: F. Gamage.

Tidskrift for Schach 1911.

Stand in cijfers:

Wit: K a 6, D c 8, T b 4, T d 4, P b 6, L h 6, L h 7, Pionnen: a 2, b 7.

Zwart: K c 3, D c 6, P b 1, P a 5, Pionnen: a 3, b 5, d 7. Mat in twee zetten.

OPLOSSING PROBLEEM No. 2.

De diagramstand was:

Wit: K a 6, D h 3, T e 5, P c 1, L b 5, en een pion d 4.
Zwart: K f 4, D f 2, P b 2,

1. L b 5—e 2 D f 2: e 2
2. P c 1: e 2† D f 2—g 3
2. D h 3—f 5†

1. L b 5—e 2 D f 2—g 1
2. D h 3—f 3 D f 2—e 1
1. L b 5—e 2
2. D h 3—e 3†

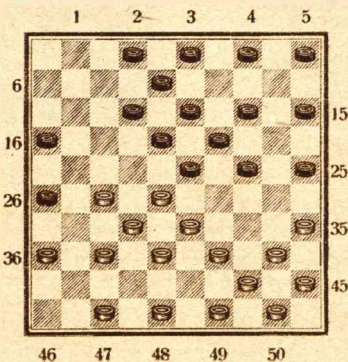
1. L b 5—e 2 P f 6—?
2. D h 3—f 4† P b 2—?
1. L b 5—e 2
2. P c 1—d 3†

Aardige afwikkeling, geestige sleutelzet en weinig materiaal.

DAMMEN.

PROBLEEM No. 3.

Auteur A. Dumont fils, Parijs.

De diagramstand in cijfers behoort te zijn:

Zwart 16 schijven op: 2, 3, 4, 5, 8, 12, 13, 14, 15, 16, 18, 19, 23, 24, 25 en 26.

Wit 16 schijven op: 27, 28, 32, 33, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 44, 45, 47, 48, 49 en 50.

OPLOSSING No. 2.

De stand in cijfers was:

Zwart 8 schijven op 7, 12, 19, 23, 24, 25, 30 en 32.
Wit 8 schijven op 21, 22, 31, 33, 34, 39, 42 en 43.
Wit: 33—29, 42—37, 37×28, 22×2, 2×8.
Zwart: 24×44, 30×48, 48×17, 23×32.

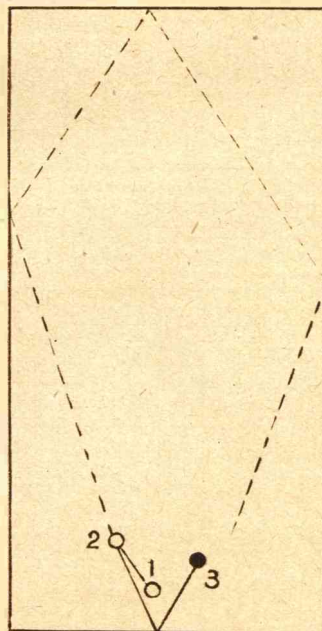
BILJARTEN.

Stooten door J. Dommering.
MOEILIJKE SERIESTOOT OVER BAND.

Men trekke speelbal 1 zonder effect via bal 2 op den korten band en stootte krachtig af. De speelbal zal dan langzaam via den band caramboleeren en de 2de bal via de stippellijn naar den rooden loopen.

Opmerking:

Men zorgte bij den piqué-stoot er vooral voor dat de twee vingers der rechterhand de queue zeer losjes vasthouden. Alvorens men afstoot brenge men de queue even in trilling. Hoe korter de afstand is tus-

schen speelbal en den 2den bal, des te vertikaler de queue gehouden dient te worden.

Evenals het vorige jaar, zullen wij ook dit jaar weer een zeer fraaien

SCHEURKALENDER

voor onze abonnees verkrijgbaar stellen. Hoewel deze kalender beter is dan het vorige jaar — o. a. zal het blok voorzien zijn van een metalen kop, zoodat men het niet op het schild behoeft te plakken — wordt deze geleverd voor

70 CENT

Voor dit geringe bedrag ontvangt men een keur van schitterende foto's — elk blad van den kalender geeft een fraai gezicht uit de stad of van het platteland — en een haast onbeperkte hoeveelheid geestige anecdoten, terwijl er bovendien voor alle dagen de uren van opkomst en ondergang van zon en maan in staat aangegeven. Om teleurstelling te voorkomen, stellen wij de gelegenheid open om van dezen Scheurkalender 1928 reeds nu exemplaren te bestellen bij onze Administratie, of bij onze Agenten en Bezorgers; bij verschijning wordt hij U dan onmiddellijk toegezonden.

Ook zal dit jaar weer, tegen Kerstmis, een uitstekend verzorgd

EXTRA KERSTNUMMER

van ons blad verschijnen. Zij, die het vorige jaar ons Kerstnummer kochten, weten wat wij toen voor den geringen prijs van slechts zeventig cents gaven. Ditmaal komen wij met iets nog veel beters, iets nog mooiers.

Wij drukken van dit Extra Kerstnummer, dat met tal van groote en kleine platen, ook buitengewoon fraaie in driekleurendruk uitgevoerde losse bijlagen zal zijn versierd, en dat een keur van lectuur, w.o. een complete roman, bevat, slechts een bepaald aantal exemplaren. Wil men dus zeker zijn, een exemplaar in zijn bezit te krijgen, bestelle men tijdig, omdat men anders waarschijnlijk teleurgesteld zal moeten worden, daar een herdruk van een zoo omvangrijk nummer (minstens 48 pagina's) niet mogelijk is.

Aan dezelfde hierboven genoemde adressen, waar men onze scheurkalender bestellen kan, kan men ook NU REEDS een exemplaar van het EXTRA KERSTNUMMER bestellen. De prijs is, evenals verleden jaar, slechts

70 CENT

MEN BESTELLE SPOEDIG, WIL MEN NIET TELEURGESTELD WORDEN

KOLEN OF GAS?

Het vraagstuk van den huisbrand is een „brandend“ vraagstuk geworden: telkenmale hoort men de vraag stellen: Wat zal ik koopen, een gas- of een kolenhaard?

Deze vraag is echter, gelijk vele andere, gemakkelijker gesteld dan beantwoord, want inzake verwarmingsprojecten moet ieder geval op zichzelf beantwoord worden, naar gelang de eischen die gebruiker, woning en omgeving stellen.

Het is daarom aanbevelenswaardig bij aanschaffing van een verwarmingsartikel zich tot een „neutralen“ vakman te wenden, d.w.z. een goeden vakman, die er geen belang bij heeft of hij een kolen- dan wel gashaard of kachel levert.

Een kolenhaard heeft het groote voordeel, dat hij de kamers min of meer constant op temperatuur houdt, zoodat reeds bij één doorbrandende haard de woning 's nachts niet dusdanig afkoelt, dat de temperatuur des morgens vroeg akelig kil is.

Daarbij is het zeer voordeelig stoken ook, want eenige jaren geleden heeft het „Rijksbureau voor Brandstoffen Economie“ in Den Haag met een proef met een E. M. Jaarsma haard (Kon. Haardenfabriek te Hilversum) aangetoond, dat een goede kolenhaard met circulatie zelfs bij strenge koude niet meer gebruikt dan circa 1 cent per uur aan brandstof (bij de toenmalige anthracietprijzen), waarbij de haard was geplaatst in een groot vertrek van circa 120 kubieke Meter inhoud (circa 8 Meter lang, 5 Meter breed, 3 Meter hoog).

Dat echter een gashaard, mits oordeelkundig gekozen en geplaatst, ook goed kan voldoen, bewijst onderstaand attest, dat de firma Gebr. Alink te Amsterdam (Leidschestraat elf en Nieuwendijk 13-16) van een harer cliëntèle ontving: deze firma heeft zich n.l. sinds eenige jaren naast hare groote reputatie op kolenhaardengebied ook een groote bekendheid op „gasterrein“ verworven, zoowel met hare „Küppersbusch“ gasfornuizen als met haar nieuw systeem gashaarden met circulatie uitstraling. Uit de dozijnen attesten die zij ontving, is het onderstaande wel typeerend en het leert ons dat een goede gashaard, mits goed gekozen en geplaatst, den gebruiker een groote tevredenheid kan verschaffen.

Het betreffende attest luidt als volgt:

N.V. Mij. tot voortzetting van de zaken der Firma Gebrs. ALINK. Amsterdam.

Geachte Firma,

Het vorige jaar heb ik mij laten „verleiden“ tot gasverwarming over te gaan en ik heb daarvan geen oogenblik spijt gehad; integendeel!

Toch was het mij tevoren ook door velen afgeraden en ook dat kan ik evengoed begrijpen als ik het ieder kan aanbevelen.

Het is, naar mijn overtuiging, de quaestie van een goeden haard te koopen en deze vakkundig te doen plaatsnemen. Deze twee factoren moeten samengaan en wie deze verwaarloost zal tot de „afraders“ gaan behooren.

Het advies uwer firma bij de keuze van een haard, gepaard aan het werk van uw vakkundig personeel, behoeft mij niet alleen voor teleurstelling, doch maakte mij als 't ware tot propagandist voor gasverwarming; het voldoet in alle opzichten en is (bij het gastarief te Amsterdam) stellig niet duurder dan kolenverwarming; het is niet ongezond (zelfs mijn planten blijven er bij in 't leven) en 't is veel gemakkelijker, wijl 't geen vuil geeft.

Hoogachtend,

H. M. C. van O.
(Adv.)

Amsterdam, September 1927.

Galanteriën

Luxe en Huishoudelijke artikelen
Het beste adres voor Schagen en Omstreken

B. G. G. KONIG

Laagzijde B 58 - Telefoon 43

KOELEWAARD's KAP SALONS

STATIONSBUURT - ASSENDELFT
TOT 'S AVONDS ACHT UUR GEOPEND

J. BOOTSMA & Co
Keizersgracht 776 - Amsterdam
Agentuur en Commissiehandel

BLOM'S

Ferd. Bolstr. 18
TELEFOON 29520

WOLLEN KATOENEN EN MOLTON DEKENS

ALLEEN BLOM'S
DEKENS KUNNEN
MIJ WARMEN!

PRIMA KWALITEIT
UITERST CONCURREERENDE PRIJZEN
AMSTERDAM

Door een voordeeligen inkoop zijn wij in staat onze dekens beneden iedere concurrentie te verkoopen. — Iedere wollen deken wordt door ons **gegarandeerd** en bij niet voldoen aan de eischen ten volle vergoed.

Ziet hier enkele onzer prijzen

Reclame wollen deken	3.85
2-Pers. Leidsche deken 8.75, 7.90, 6.90	4.90
Onze bekende 4-ponds deken	9.90
Extra groote maat	16.75, 13.75 10.75
2-Pers. Leidsche marmerdekens, in alle kleuren	9.25 6.90
Extra zware kwaliteit	14.90 11.90
2-Pers. fantasiedeken	10.75, 8.75 6.90
prachtvolle kleur en dessins	
Groote maat	16.75, 13.75 9.75
Lits-jumeaux deken	19.75, 15.75 13.90
Cretonnen dekens, wattenvulling	3.85
Satinet dekens in alle kleuren	6.90 5.25
Groote 2-pers.	9.25 7.90
Zijden Satinet met prima wol-vulling	19.75 17.75

Groote sorteering

DONZEN EN ZIJDEN DEKENS

Molton dekens	0.69, 0.47 0.32
Groote maat	1.15, 0.98 0.79
2-Pers. extra zwaar	2.10 1.65

DE NIEUWE ROL
**WEST-INDISCHE
CHOCOLADE**
MET GROOTE PASTILLES
IS THANS VERKRIJGBAAR

PRIJS PER ROL
60 CENTS

WEST-INDISCHE
CHOCOLADE

Bij Ruwe
en Schrale
Huid
van Handen
en Gelaat

PUROL

Doos 30 en 60, Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

GIST IS LEVEN

OVERWERKT
ZORGEN

NIEUWE ENERGIE

OVERWERKT?
Irving's Gistaminetabloten

Snelwerkend.

Bij elke Apotheek
of Drogist.

Meer dan
25000 Getuigschriften.

Wacht U voor namaak!

Vraagt uitsluitend
„Irving's Gist-Tamine”
in gele verpakking.

Prijs f 0.75, f 1.50, f 2.50
en f 6.—.

MIJNHARDT'S
Laxeer
tabletten
tegen
verstopping

Doos 60 ct.
Bij Apoth. en Drogisten.

VOORSCHOTTEN
aan Ambtenaren
en Beambten. —
Geen rente, noch
kosten vooruit.

Coulante voorwaarden
**CENTR. CREDIET-
EN SPAARBANK**
te Amsterdam

Keizersgracht 302-304

Adverteeren
doet verkoopen

**WAAROM
IETS ANDERS
DAN DE PRIMA**
Engelsche
DUNLOP
RIJWIELBAND
voor **f. 4.50**

DAMES
Corsetten naar maat vanaf f 16.—
A. A. PASSENS
Reguliersgracht 31 - A'dam
Bustehouders, Buikbanden.
Reparatiën.
Gevestigd 1925 - Telefoon 48393

HENRI NOLLES
Conférencier voor diners, bruilof-
ten en partijen. Hum. Goochelen
en Buikspreken. Voor kinderen
grappig Poppenspel.
Hazelaarstraat 86, Den Haag
Telefoon 37379.

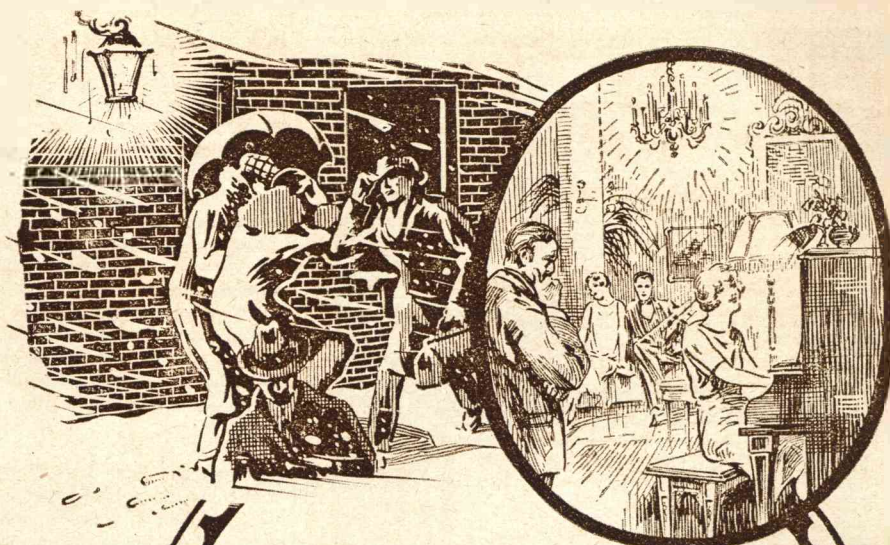
ADVERTENTIE No. 3 van DOBBELMANN'S KLEURWEDSTRIJD. (Uit te knippen en te kleuren).
500 Fraaie Prijzen, o.a. Radio-Toestel, Rijwielen, Horloges etc. Vraagt inlichtingen aan Uwen winkelier.

FAAM

ZILVER 15 ct. ROOD 13 ct. BRUIN 12 ct.
ZWART 10 ct. PER HALF ONS. BLAUW 8 ct.

LOUIS DOBBELMANN - ROTTERDAM
BIJ ELK HALFPONDS-PAK EEN VERRASSING VOOR HET KIND
Wanneer U FAAM probeert, maak dan eerst Uw pijp GOED SCHOON

Home-Sweet Home!

De weemoedig-stemmende herfst en de gure winter drijven den mensch naar binnen, in huis; zij roepen onweerstaanbaar het verlangen naar behaaglijkheid, naar gezelligheid weer op.

Een huis moet dan werkelijk een tehuis zijn. - Een huis waarbinnen een kille atmosfeer hangt, waar 't saai en vervelend is, kan een mooi huis zijn - 't is zeker geen tehuis.

Wat maakt Uw huis tot een „home”? Waar worden meer de harten tezamen gebonden, dan waar de muziek de herfstige kilheid uit huis en hart verjaagt?

Gaat U dan niet nóg een langen winter door zonder piano en laat dit instrument komen van JOH. DE HEER. U weet dan dat het goed is!

JOH. DE HEER's magazijnen bieden een verscheidenheid van goede instrumenten in alle prijzen, reeds van F. 575.- af. De betaling regelen wij met U op de gemakkelijkste wijze.

Vraagt omgaand geheel vrijblijvend inlichtingen.

AMSTERDAM
K NIEUWENDIJK 8
GRONINGEN
N EBBINGESTR. 121

JOH. DE HEER

DE HEER
PIANO-EN ORGELHANDEL
HOOFDKANTOOR: ROTTERDAM
OOSTZEEDIJK 324-332

DEN HAAG
PAUL KRUGERLAAN 2-8
LEEWARDEN
KERKSTR. 1 (HUIZUM)

**LICHTGEURIGE
ROOKTABAK**

FAAM

LOUIS DOBBELMANN
ROTTERDAM

STAM STOOMT

U kunt gerust...

een gebruikte piano kopen, wanneer U er maar bijzonder op let waar U koopt. Misschien te goeder trouw verkopen minder vakkundige handelaren U een opgelapt klungeltje, dat het zoo ongeveer den garantietijd uithoudt. De soliditeit van een piano blijkt door een 10- of 20-jarig gebruik zonder onderhoudskosten. Firma YPMA te ALKMAAR levert goede gebruikte piano's, waarvan elke slijtplaats is vernieuwd.

FIRMA YPMA

sinds 1842 in den Pianohandel

Tuberculoselijders of Teringlijders!

Wilt gij, als het nog niet te laat is, van uw vreeselijke ziekte en treurigen dood gered worden, vraag dan om inlichtingen aan het wereldbekende adres van

EILERS - OEGSTGEEST

Zoolang er leven is, is er hoop. Mogelijk is er voor U of de Uwe nog redding. Reeds ver over de vijfduizend lijders genezen.

E. VAN ZANTEN'S MEUBELHUIS

Bultstraat 70 - Purmerend
2e huis vanaf den drogistwinkel van den heer Schipper.

Wanneer U meubels wenscht aan te schaffen, informeert dan eerst eens aan bovengenoemd adres, en U zult wat kwaliteit, afwerking en prijs betreft zeer tevreden zijn.

Wij garanderen onze artikelen onder schriftelijke garantie en deze worden U franco huis bezorgd.

Uw adres voor vakkundig stoffeerwerk.

Aanbevelend.

Geachte Lezers!

Doet uw inkoop bij

Nierop & Slothouber

Alkmaar, Langestraat 52

of

Hoorn, Groot Noord 85

en U is tevreden

Uniek

de 8 cts bekende sigaar

van de Johan van Oldenbarnevelt serie telt de meeste rookers

nog nimmer was een sigaar in den handel met zulke uitblinkende eigenschappen

B.L. Vinger

MODERNE HEERENKLEEDING NAAR MAAT HEEREN-MODE-ARTIKELN

Steeds het Nieuwste, het Beste, het Billijkste

D. H. SWART

Overtoom 532
Telefoon 25530
AMSTERDAM

CREDIETEN met en zonder borg

beschikbaar voor personeel met een absoluut vaste betrekking. Geen kosten vooruit. - A. C. en A. K., SINGEL 381, AMSTERDAM. - Telefoon 32481
Kantooruren: 10-4, 6-8. Zaterdags 3-5

SEMPERFLORENS

KONINGSTR. 13 HELDER KERKGRACHT 5
Telefoon No. 141 Telefoon No. 115

Kweekerij a/d Singel

Bloemwerken en versieringen voor elk doel
Moderne inrichting

VAN RIJN'S Utrecht De Beste MOSTERD

WINTERJASSEN en Costuums naar maat, vanaf f 45.-
REGENJASSEN en Demi's vanaf f 39.50

Vraagt onze stalen.

KLEEDERMAKERIJ „DE STAD AMSTERDAM”

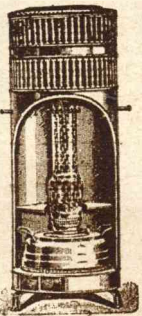
Westerstraat 45
Telefoon 44190

De vulling van deze heerlijke bonbon is een combinatie van fijn gewreven amandelen en sinaasappel.

RINGERS

Let op den naam aan den onderkant van elke bonbon.

REEDERS

Anno 1765
N. Z. Kolk 17, Amsterdam
Tel. 45373

EENIG adres der echte veilige reukelooze hygienische Petroleumkachels

Reparatie-Inrichting

BELANGSTELLEND.
Boerenzoon: „Als we gaan trouwen, krijg ik van moeder een goed gevulde spaarkous.”

Bruid: „Heeft je moeder een grooten voet?”

EEN ONNOOZELE.
Machinist: „Wat is er? Waarom geef je het sein om te stoppen?”

Pas aangestelde baanwachter: „Weet je wel, dat je vier minuten te laat bent? Waar ben je zoo lang gebleven?”

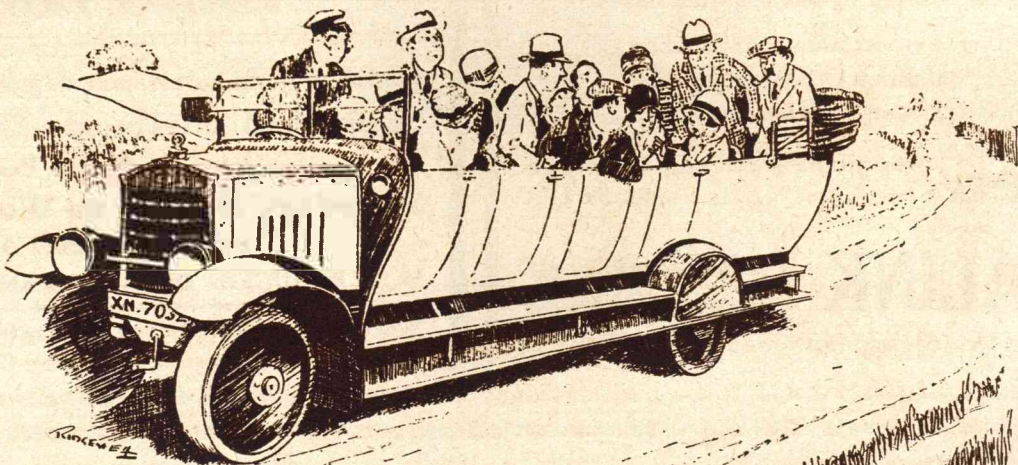
LOTGENOOTEN.
Cliënt: „Mijn vrouw wil mij niet gehoorzamen.”

Advocaat: „Dan moet u bij mij niet wezen, want ik verkeer in hetzelfde geval.”

DAT VIEL MEE!
Dienstbode tot student: „Asjeblief meheer, de rekening van den wijnkooper. De knecht zeit as dat ie op antwoord wacht.”
Student: „O, anders niet? Ik dacht al dat hij op geld wachtte!”

GOEDKOOP.
Twee boertjes kwamen in de stad en lazen daar op de deur van een gaarkeuken: „Hier kan men van 2 tot 5 uur voor 50 cent eten.”

„Jonge, Janus, da's goedkoop! In drie uur tijds kunnen we heel wat eten, en dat voor 50 cent. Goedkoop kan het al niet! Kom mee!”

Met een ruk stopte de chauffeur. „He, wat zegt u, heeft een dame iets laten vallen?”
Dame: „O neen, rijdt u maar door. Ik zei alleen tegen m'n vriendin, dat ik een steek had laten vallen.” (The Humorist.)

Vraagt dit merk

„Taba-Sigaren” worden in Noord-Holland het meest gerookt

GEBR. HOED - ALKMAAR - TELEFOON 221

Stalhouderij en Begrafenisonderneming — Verhuizingen onder garantie

Voor snelvervoer vracht- en auto-meubelwagens beschikbaar — Droge bergplaats voor inboedels.

BRIEF ONDERWIJS VOOR NUVERHEIDENHANDEL

LESSEN VOOR: Timmerl., metsel., smid-bankwerkers, schilder, schoenm., meubelm., chauff.-mont., wagenm., machinist, loodgieter, gastechn., verwarmingstechniker, koeltechniker, electrotechn., bouwkundige, werktuigkundige, scheepsbouw., enz. Opleiding voor de diploma's. **VOOR:** Boekh., handelscorresp., Fransch, Duitsch, Engelsch en Nederlandsch. Stenografie, M. U. L. O.-diploma, L. O. talen. **VOOR:** KOMMIES, POLITIEDIPLOMA, Rijksklerk en onderwijzer. **VOOR DAMES:** Patroonknippen voor dames- en kinderkleding.

ITMO PROSPECTUS EN PROEFLES GRATIS
AMSTERDAM (Zuid), P. C. HOOFTSTRAAT 125.

The American Worldtophone

(als tekening)
De wereld kent geen betere, met 20 nummers (10 platen) f 5.— per maand.

Vraagt gramophooncatalogus No. 167

Elk goed bekend fabrikaat wordt in Hoorkoop geleverd.

N.V. HEES & Co, Delft
Fabriek van Muziekinstrumenten

Model A
f 100.—

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”

Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

De gedecoreerde strooibus „SCHURA” van de Glimfabriek heeft den dubbelen inhoud van de in den handel zijnde cartonnen kokertjes en kost hetzelfde.

Oplossing van het **RAADSEL ?**

Geen cadeaux, die Ge zelf duur betaalt !
Onze bus kan bovendien telkens opnieuw gevuld worden.

U kunt gerust...

een gebruikte piano koopen, wanneer U er maar bijzonder op let waar U koopt. Misschien te goeder trouw verkoopen minder vakkundige handelaren U een opgelapt klungeltje, dat het zoo ongeveer den garantietijd uithoudt. De soliditeit van een piano blijkt door een 10- of 20-jarig gebruik zonder onderhoudskosten. Firma YPMA te ALKMAAR levert goede gebruikte piano's, waarvan elke slijtplaats is vernieuwd.

FIRMA YPMA

sinds 1842 in den Pianohandel

WRIGLEY'S P.K.
KAUWBONBONS

Pakje
5ct

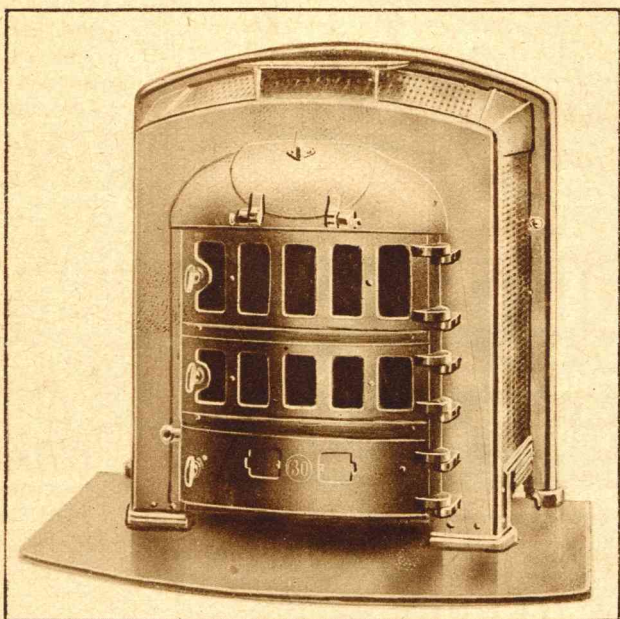

HH-7
„Na elken Maaltijd”

Wijnberg-Geneestoestellen

Nederl. en buitenl. octrooien. Eenv. zelfbehandeling ter genezing van **asthma, bronchitis, zenuwen, rheumatiek, hart- en hoofdpijnen, duizelingen, oorsuizen**. Honderden bewijzen met naam en adres ter inzage. Vanaf f 15.— tot f 85.— en hooger. Mijn luchtveranderingstoestel geneest kinkhoest in één uur. Prijs f 60.—. Betaling event. te regelen. Kostel. incl. en brochure. Spreekd. 's Maandags en Zaterdags. **S. WIJNBURG, AMSTELDIJK 45, AMSTERDAM.**

Een Vulhaard 100 Gld zonder weerga!

Het is de nieuwe „**BECKING BONGERS**” vulhaard, een sierlijk product van de als „oersolide” bekende *Ulfrsche IJzergieterij*; hij heeft één dubbele circulatie en daarom een zuinig kolenverbruik bij 'n capaciteit van 100 kub. Meter. *Vraagt prijscourant*

Voorts vindt men op onze modelzalen een volledige collectie der Kon. Haardenfabriek E. M. JAARSMA alsmede de fabrikaten FRISIA en *Permanent-Duplex*

Gashaarden in groote sorteering, in sierlijke modellen, reeds vanaf 37 Gld

N.V. GEBS. ALINK Leidschestr. 11 Nieuwendijk 13-16
(Kachelsmeden en Haardenmakers sinds 1857)

Duizenden zieken

zijn genezen met het galvanisch zwakstroom-instrument, zoowel van asthma, zenuwen, rheumatiek, slechte bloedsomloop enz. Inlichtingen zijn gratis te bekomen bij **K. SIKKES** te Zaandijk. Ook gratis aan huis te ontbieden.

ACCOUNTANTSKANTOOR

J. G. Oosterbeek
EDAM

Opgericht in 1909

Werkzaam door geheel Noord-Holland

Inrichten, bijhouden en controleren van administraties. Opmaken van balansen. Adviezen bij overname van zaken of omzetting in naamloze Vennootschappen. Maken of wijzigen van Statuten **BELASTINGZAKEN**

Speciale afdeling: *Boekhouding voor den heer en den twinder.*

Zitdag te **PURMEREND** des Dinsdags van 9—11½ uur in de Doele.

THEATER

AMSTEL
Tele f. 52968 - 52967 - 51264

Circus **AMAR** Frères
Menagerie

Heden en volgende dagen, dagelijks 8½ uur, voorstelling van het Schitterend uitgebreide Circus Pracht-Programma

Lees de diverse Persbeoordeelingen!!

Zaterdag, Zondag en Woensdag 's middags 2½ uur geheel onverkort Avond-programma

50 % REDUCTIE OP ALLE RANGEN voor kinderen en militairen

Wegens de groote belangstelling is tijdig reserveeren der plaatsen ten zeerste aanbevolen. Bureaux van het Theater Carré geopend vanaf 's morgens 10 uur

FIRMA KOOL & Co. - Telefoon No. 48 - MEDEMBLIK

Handel in Verfwaren, Lakken, Vernissen en Standoliën